

Kanické listy

2/2026 červen

Zažít
Kanice
jinak

19. 9. 2026

nevím, jak to máte vy, ale pro mě jsou poslední týdny před prázdninami vždy zvláštní směsicí těšení a dohánění všeho, co se nestihlo během roku, abych si v létě mohla dát zasloužený „voraz“.

Dny jsou dlouhé, kalendář bývá plný a člověk si už v duchu plánuje, kam vyrazí na výlet, kde si odpočine nebo s kým se konečně potká a v klidu popovídá.

Než se všichni rozprchneme na dovolené a prázdninová dobrodružství, dovoďte mi podělit se s vámi o jednu radostnou zprávu. Po čtyřech letech se Kanické listy opět umístily na předních příčkách v soutěži o nejlepší radniční zpravodaj Zlatý Cyril, kterou pořádá Civipolis. V době, kdy držíte zpravodaj v ruce, budeme odpočítávat poslední dny do slavnostního vyhlášení, které proběhne tradičně v předvečer státního svátku na Velehradě. Víme jistě, že jsme skončili mezi třemi nejlepšími zpravodaji v kategorii obcí od 500 do 2 000 obyvatel. Na jaké příčce přesně, to se dozvíme až na místě. Je to pro nás velké ocenění a zároveň potvrzení, že osm let práce celého redakčního týmu má smysl. Moc si vážíme toho, že se náš zpravodaj líbí nejen vám, našim čtenářům, ale že opět zaujal i odbornou porotu.

Před létem jsme tentokrát zvolili odpočinkové a trochu nostalgické téma. Věnujeme se kanickým hospodám – jejich historii i současnosti. Možná vás překvapí, kolik příběhů, vzpomínek a zajímavostí se s těmito místy společného setkávání a veselí pojí. Ti z nás, kteří jsme se do Kanic přistěhovali až v posledních desetiletích, se možná podíváme, jak místní hospody vypadaly, kde všude byly a jak čile se v nich žilo! Můžeme doufat, že třeba podobným ruchem

jednou opět ožije obecní dům a prostor na návsi (o plánech a projektech s tímto místem jsme psali v předminulém čísle).

Velký prostor dostaly škola se školkou. Zjistíte, že ve druhém pololetí tam rozhodně nezháleli. Děti si mohou na dovolené počíst v komiksu a prohlédnout krásná díla svých spolužáků.

Samozřejmě nechybí ani další tradiční rubriky: dozvíte se, co se v Kanicích na jaře událo a co se v létě chystá v kultuře a ve sportu. Nahlédnete do jarního meteookénka a připravili jsme pro vás také tip na výlet, který může zpestřit některý z letních dní.

A protože se po dvou letech opět konají tradiční hody, rozhodli jsme se letošní hodové téma pojmut jinak. Číslo vzniká ještě před konáním hodů, a tak místo obvyklého ohlédnutí přinášíme rozhovor s dětmi a mladými lidmi, kteří se letos do hodového průvodu zapojí vůbec poprvé. Jak prožívají přípravy? Na co se těší? A jaké to je stát se součástí tradice, která ke Kanicím neodmyslitelně patří?

Přejeme vám krásné, slunečné a pohodové léto. Ať už budete odpočívat doma na zahradě, objevovat nová místa v České republice, nebo se vydáte do světa, přejeme vám dostatek času na všechno, co máte rádi. A také na setkávání s lidmi kolem sebe – protože právě ta dělají z Kanic místo, kam se člověk vždycky rád vrací.

Pranostiky (červen–září)

Karel Hynšt

Prší-li na Ladislava, déšť po sedm neděl trvá. (27. června)

V červenci do košile rozdělaj se a v prosinci po uši oděj se!

Po svatém Janu Husi je šelma sedlák, který srpy nebrousí. (6. července)

Milí čtenáři,
drazí sousedé,

před začátkem letních prázdnin a dovolených nám redakce nadělila další číslo

Kanických listů, za což všem autorům, editorům a grafikovi patří velký dík!

Doufám, že si naleznete čas na to se do obsahu začíst a zřijemníte si chvíle odpočinku. Ostatně, odpočinek si po náročném jarním období zasloužíme všichni!

Kromě akcemi nabitého závěru školního roku v ZŠ a MŠ Kanice je pro naši obec tento červen opět po dvou letech časem tradičních krojovaných hodů, které se těší velké oblibě nejen u starší generace. S potěšením sledujeme značný zájem dětí a mládeže. Přirozeně tak místní tradici přijímají i potomci obyvatel, kteří se do Kanic přistěhovali v nedávné minulosti.

V pondělí 1. června naši obec navštívila hodnotící komise celostátní soutěže *Vesnice roku*. V pátek 5. června jsme na slavnostním vyhlášení výsledků krajského kola získali Mimořádné ocenění za práci s mládeží a zapojování veřejnosti! Do prestižní soutěže jsme se přihlásili, abychom tím vzdali hold a vyjádřili úctu k úžasné a neutuchající práci místních spolků, dobrovolníků, aktivních občanů, zastupitelů,

obecních zaměstnanců a zaměstnanců ZŠ a MŠ Kanice. Za posledních více než 20 let se obec zásadně proměnila, zmodernizovala, ale na svoji historii a tradice nezapomněla. Mnohé se nově vybuodovalo, mnohé zrenovovalo, na mnohé můžeme být pyšní. Čeho si já osobně ovšem vážím nejvíce, jsou kaničtí občané – oni jsou tím nejcennějším, co tvoří naši obec. Jste to vy, drazí sousedé, kteří děláte Kanice Kanicemi! Za to vám patří obrovský dík a pro mě jste vy a naše Kanice vítězi.

Držme si palce také 4. července, kdy se redakce *Kanických listů* na *Dnech dobré vůle* na Velehradě dozví umístění v celostátní soutěži o nejlepší obecní zpravodaj, Civipolis, kde náš zpravodaj postoupil mezi tři nejlepší ve své kategorii. Již nyní srdečně gratuluji a děkuji za skvělou práci všem, kteří Kanické listy tvoří a podporují!

Přeji Vám pohodové a radostné léto plné dobrodružných zážitků a odpočinku!

Obsah čísla

Slovo redakce	2	Hasiči	28
Slovo starostky	3	Rozhovory	30
Informace z obecního úřadu	4	Sport	35
Informace ze zastupitelstva obce	6	Víte, že?... ..	39
Aktuálně	7	Výlet	40
Hlavní téma čísla	10	Nové soutěžní otázky	42
Zprávy ze školy a školky	18	Meteookénko	42
Kultura	22	O čem se píše okolo... ..	43
Farnost	26	Kalendář akcí	44

Vážení občané,

v této rubrice vás informujeme o tom, čím se na obecním úřadu (OÚ) aktuálně zabýváme a jaké jsou naše plány pro nejbližší měsíce. Činnost OÚ můžete sledovat také prostřednictvím odběru novinek z webových stránek obce, na Facebooku (KAN I CE) nebo na Instagramu obce (kan_i_ce). Rádi vás na OÚ přivítáme i osobně.

Jistě jste si všimli, že již byla zahájena rekonstrukce tělocvičny v základní škole, o níž jsme se podrobně rozepsali v předchozích vydáních Kanických listů. Stavební firma zatím drží harmonogram, věříme tedy, že stavba bude dokončena v původním termínu v říjnu/listopadu 2026.

Dále byla dokončena oprava Hospůdky ve Zvoničce a staré hasičky vedle ní, kde byly na jaře provedeny venkovní nátěry. V létě ještě proběhnou úpravy zeleně v bezprostředním okolí těchto objektů. Na čarodějnice jsme naši jednotce dobrovolných hasičů slavnostně předali novou cisternovou automobilovou stříkačku TATRA, jejíž pořízení z téměř poloviny pokryly dvě finanční dotace. Získali jsme rovněž dotaci na pořízení hasičských obleků pro výjezdovou jednotku.

Na léto se ve škole chystá estetizace školní haly a ve školce instalace venkovní učebny. Pokračuje projektování rekonstrukce zdravotního střediska a před dokončením je projektování hřiště pro náctileté v lokalitě U Iva, jemuž je věnován samostatný článek v tomto čísle Kanických listů.

Dokončena byla projektová dokumentace na stavbu víceúčelového hřiště s umělým povrchem v areálu školního hřiště, o níž jsme se podrobně rozepsali v předchozím čísle zpravodaje. V tuto chvíli již máme vydáno stavební povolení, je vysoutěžen zhotovitel stavby a s realizací je počítáno na jaře 2027, aby stavba započala až po dokončení rekonstrukce tělocvičny.

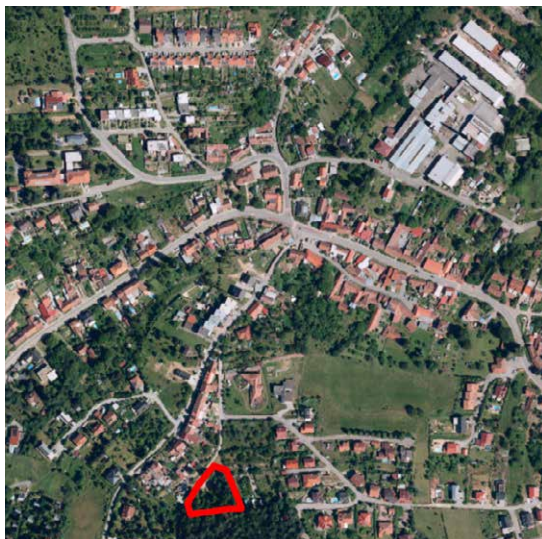
Podařilo se nám získat dotaci od Státního fondu životního prostředí na optimalizaci vnitřního prostředí základní školy, která spočívá v instalaci

vzduchotechniky s rekuperací ve třídách a v instalaci venkovních stínících žaluzií na jižní straně staré budovy školy. Aktuálně bylo zahájeno projektování těchto úprav tak, aby jejich realizace mohla proběhnout během letních prázdnin v roce 2027.

Pokračujeme taktéž v opatřeních vedoucích k energetickým úsporám – abychom co neefektivněji využili přebytky elektřiny z výroby fotovoltaické elektrárny na střeše základní školy, brzy začneme tuto elektrickou energii sdílet do dalších obecních objektů (školka, OÚ, hasička) a taktéž jsme převedli ohřev teplé vody v přístavbě základní školy z plynu na elektřinu.

V základní škole jsme společně s vedením školy, školní jídelny a pracovníci kuchyně odstartovali projekt školních svačinek, které si mezi dětmi i rodiči získávají oblibu. Kanické Teenage zastupko a projekt Mladí pro Časnýř, který se počátkem roku rozběhl ve všech pěti obcích Dobrovolného svazku obcí Časnýř, si razí cestu do mediálního světa. Reportáž z Ochoze u B. a Kanic naleznete v archivu ČT vysílání (*Události Brno, 7. května 2026; pozn. red.*). Se seniory jsme v květnu podnikli poznávací výlet do Modré, na Velehrad a do Starého Města a těšíme se na další příležitost ke společnému setkání!

V loňském červnovém čísle Kanických listů jsem čtenáře informovala o připravovaných stavebních a investičních plánech, které vycházejí z nového strategického plánu naší obce na období 2026–2032. Ráda bych vás nyní seznámila s dalším připravovaným záměrem.

Obr. 1 – Hřiště u Iva – poloha

Hřiště u Iva

V lokalitě na Chocholkách je uvažováno o vybudování hřiště určeného primárně pro starší děti a mládež. Vzhledem k existenci několika hřišť, která jsou využívána zejména menšími dětmi, dává takové řešení smysl a pokryje potřebu právě starších dětí. Minulý rok byly odstraněny již značně zubem času poznamenané garážové přístřešky, které využíval sbor dobrovolných hasičů. Vznikl tak pěkný prostor vhodný pro vybudování nového hřiště a pro výsadbu zeleně na přilehlém palouku.

Po debatě zastupitelstva obce a soupisu návrhů a požadavků vypracovalo architektonické studio HUA HUA Architects s.r.o. studii hřiště pro mládež, která zahrnuje prvky blízké právě starším dětem. Kromě plochy pro hru basketbalu nabízí prostor pro

Obr. 2 – Hřiště u Iva – studie

jízdu a skoky na koloběžkách a skateboardu, betonové a kovové prvky pro parkur, do svahu zasaženou atraktivní skluzavku a dostatek místa k sezení. Na přilehlém palouku je poté počítáno s relaxační zónou s krásným výhledem na Kanice. Stávající velkoobjemové kontejnery na směsný i tříděný odpad pro přilehlou chatovou oblast by měly být posunuty blíže místní komunikaci a pohledově od hrací a relaxační plochy odstíněny.

V duchu vzájemné spolupráce byla studie na jednom z tzv. Teenage zastupek představena právě generaci budoucích uživatelů hřiště. Mladí tak měli možnost si plánovanou akci prohlédnout a vyjádřit se jak k celkové koncepci, tak k jednotlivým prvkům plánovaného areálu.

Informace ze zastupitelstva obce

Martin Ondroušek

Vážení občané,
přinášíme vám výběr některých důležitých usnesení zastupitelstva obce (ZO) za předešlé měsíce. Všechna usnesení ZO včetně dalších podrobností naleznete v zápisech ze zasedání ZO zveřejňovaných na webových stránkách obce.

Usnesení číslo 3/1/2026:

ZO schválilo nové stanovy Dobrovolného svazku obcí Vodovody a kanalizace Bílovice.

Usnesení číslo 3/2/2026:

ZO schválilo zadávací dokumentaci na veřejnou zakázku malého rozsahu na stavební práce s názvem „Víceúčelové hřiště u ZŠ Kanice“.

Usnesení číslo 3/5/2026:

ZO schválilo poskytnutí finančního příspěvku ve výši 100 000 Kč spolku Hodový výbor Kanice, z.s.

Usnesení číslo 3/6/2026:

ZO schválilo poskytnutí finančního příspěvku ve výši 20 000 Kč spolku TJ Sokol Kanice.

Usnesení číslo 3/7/2026:

ZO schválilo poskytnutí finančního daru ve výši 25 000 Kč spolku MAS Bobrava, z.s.

Usnesení číslo 4/2/2026, 4/3/2026 a 4/4/2026:

ZO schválilo účetní závěrku, závěrečný účet a zprávu o výsledku hospodaření obce za rok 2025.

Usnesení číslo 4/5/2026:

ZO schválilo smlouvu o provedení přezkoumání hospodaření obce na rok 2026 s auditorskou společností K auditors, s.r.o. za cenu 58 080 Kč vč. DPH.

Usnesení číslo 4/6/2026:

ZO schválilo smlouvu o dílo na veřejnou zakázku s názvem Víceúčelové hřiště ZŠ Kanice se společností Umělky s.r.o. s cenou díla 4 049 122,07 Kč vč. DPH.

Usnesení číslo 4/7/2026:

ZO schválilo smlouvu o dílo na zhotovení projektové dokumentace pro povolení záměru pro akci s názvem Zdravotní středisko Kanice s Ing. arch. Jarmlou Bambuchovou za cenu 508 200 Kč vč. DPH.

Usnesení číslo 4/8/2026:

ZO schválilo smlouvu o dílo na zhotovení projektové dokumentace pro povolení záměru, výběr zhotovitele a provádění stavby pro akci s názvem Optimalizace vnitřního prostředí v ZŠ Kanice se společností Technika budov, s.r.o. za cenu 791 945 Kč vč. DPH.

Usnesení číslo 4/9/2026:

ZO schválilo smlouvu o poskytnutí dotace ve výši 100 000 Kč z rozpočtu Jihomoravského kraje (JMK) na akci Pořízení jednovrstvých zásahových obleků mezi JMK jako poskytovatelem a obcí Kanice jako příjemcem.

Krajské kolo soutěže Vesnice roku

Hana Rakšány Dvořáková

Po téměř 30 letech se naše obec zúčastnila prestižní soutěže **Vesnice roku**, pořádané Spolkem pro obnovu venkova, Svazem měst a obcí ČR, Ministerstvem pro místní rozvoj a Ministerstvem zemědělství v rámci Programu obnovy venkova.

Po podání značně obsáhlé přihlášky se místní spolky, ZŠ a MŠ Kanice a zaměstnanci obce věnovali přípravám na návštěvu hodnotící komise. Té jsme se dočkali 1. června, kdy dvanáctičlenná hodnotící komise dorazila do Kanic.

Po vzájemném představení se a krátkém úvodu začaly neúprosně ubíhat přidělené dvě hodiny, během nichž jsme hodnotící komisi provedli naší obcí. Cestu jsme společně zahájili v základní škole, kde nás děti převlečené za letušky pozvaly na let školou. Žáci hodnotící komisi skvěle odprezentovali bohatý výčet školních akcí a zvláštní pozornost věnovali spolupráci školy a obce i společným projektům školy s rodiči. V hale školy na naše hosty čekala energická taneční show završená příchodem předškoláků, kteří komisařům předali dárky.

Na obecním úřadě se komisi dostalo vřelého přijetí u bohatě prostřeného stolu – ten měly na svědomí naše seniorky, které napekly to nejlepší ze svých receptů. Paní knihovnice představila obecní knihovnu. Obec následně prezentovala své plány rozvoje a představila jak realizované, tak připravované projekty. Zazněl také přehled získaných dotačních titulů a byl představen obecní zpravodaj *Kanické listy* společně se získanými oceněními. Dále byla připomenuta historie partnerství s rakouským Spillernem i současná podoba této spolupráce. Představeny byly rovněž programy cílené na různé věkové skupiny a aktivity podporující mezigenerační setkávání. V neposlední řadě obec upozornila na nepřeberné množství společenských, kulturních a vzdělávacích akcí a projektů zaměřených na zapojování veřejnosti.

Velký důraz byl kladen také na činnost místních spolků. Všechny kanické spolky (TJ Sokol Kanice, Hodo-
vový výbor, tKanička a SDH Kanice) v 15minutových

časových blocích představily svou historii, činnost a plány do budoucna. Nechyběla ochutnávka hodo-
vového vína, domácího chleba s pečeným bůčkem ani hodo-
vé koláčky, výstava kanických krojů a nác-
vk moravské besedy, hravý pokojíček tKaničky a kniž-
ního klubu, přehlídka pohárů, medailí a úspěšné
činnosti SDH v oblasti práce s dětmi a mládeží, ale
i nové zásahové techniky v garáži hasičky. TJ Sokol
kromě výčtu všech sportovních aktivit představil
historii spolku a soustředil se také na úspěchy ka-
nických sportovců v turnajích a pohárech Dobro-
volného svazku obcí (DSO) Časnýř. Kanická mládež
suverénně odprezentovala naše Teenage zastupko
a nový projekt *Mladí pro Časnýř*, který přišla osobně
představit také předsedkyně DSO Časnýř a sta-
rostka obce Ochoz u B., Eva Drochytková.

A jak to celé dopadlo? Na vyhlášení výsledků kraj-
ského kola soutěže Vesnice roku, které proběhlo
v Ořechově 5. června, jsme si vysloužili **Mimořádné
ocenění za práci s mládeží a zapojování veřej-
nosti**. Hodnotící komise velmi kladně hodnotila bo-
hatý spolkový život v naší obci, originální postupy
a projekty, které cílí na práci s mladou generací a za-
pojují veřejnost do dění v obci. Velmi si tohoto oce-
nění vážíme a děkujeme všem, kteří se podíleli na
přípravách, byli přítomni při návštěvě hodnotící ko-
mise, ale především všem, kteří neúnavně vkládají
čas, energii a úsilí do utváření obrazu obce, ve které
se nám dobře žije! Oficiální předání ocenění nás
čeká 25. července v obci Čejč, která je vítězem Jiho-
moravského kola soutěže. Přejeme jí mnoho zdaru
v celostátním kole!

A ještě na závěr – účast v soutěži Vesnice roku pro
nás byla cennou zkušeností, ale především potvr-
zením toho, že máme být na co hrdí – žijeme v ma-
lebné, aktivní a pospolitě obci.

Vyjádření k zamítavému postoji Zastupitelstva obce Kanice k návratu 14denního intervalu svozu směsného komunálního odpadu

Vladimír Kalivoda

Dne 15. září 2025 rozhodlo Zastupitelstvo obce Kanice o změně intervalu svozu směsného komunálního odpadu z popelnic ze 14denního na měsíční interval.

Jenže do měsíce se z nevyvezené popelnice šíří silný zápach odpadků a za teplého počasí dochází u popelnic ke značnému výskytu much, které se v popelnicích také líhnou. Došlo tak k významnému zhoršení kvality života v naší obci.

Přes podání žádostí od 86 domácností (což představuje cca 250 obyvatel Kanic, tedy více než 20 % obyvatel) o vrácení 14denního intervalu svozu směsného komunálního odpadu, čtyři zastupitelé s rozhodujícím počtem hlasů vytrvale odmítají žádostem vyhovět.

Přitom argumentují chybnými údaji. Například tím, že změnou na měsíční interval došlo ke snížení množství směsného odpadu. Avšak ke snížení množství odpadu došlo vlivem toho, že sem již naši dřívější netřídíči nedávají plasty, papír a bioodpad. Množství odpadu se rozdělilo do více komodit, ale celkové množství se nemohlo výrazně změnit, jen k nám do obce zajíždí podstatně více svozových aut. Prodloužení intervalu svozu tedy nemá vliv na množství odpadu. Dalším argumentem čtyř zastupitelů je ekonomická výhodnost vlivem snížení ceny za nový měsíční svoz směsného odpadu o cca 260 tis. Kč vč. DPH/rok. Takováto úvaha je opět chybná. V předchozích letech platby za 14denní svoz bez problémů probíhaly a ke zvýšení nákladů na tuto službu by tedy nedošlo. Není důvod tuto službu omezovat. Ke zvýšení nákladů ale dochází v rámci nového třídění plastů, papíru a bioodpadu do barevných popelnic, což je však kompenzováno příspěvkem společnosti EKO-KOM a.s. Obec není v finanční nouzi, v rezervě rozpočtu roku 2026 je cca 10 mil. Kč, takže není problém zvýšené náklady na

třídění odpadu pokrýt a nesnižovat kvalitu bydlení. Je to, jako bychom řekli, že byly vysoké náklady na zimní údržbu, a tak abychom ušetřili, omezíme veřejné osvětlení, které budeme zapínat jen obden.

Umístění černých kontejnerů na směsný komunální odpad v obci (za zdravotním střediskem, na Bukové, u hasičky a u chatové oblasti pod Grublákem) je pro občany nevhodné, protože mnozí by museli docházet se svými kuchyňskými odpadky, plenami apod. až půl kilometru k těmto kontejnerům. Tyto černé kontejnery jsou vyváženy 1x za 14 dní. Taktéž u bytovek na Bukové (u bydliště místostarosty) jsou tyto černé kontejnery vyváženy 1x za 14 dní. Tak proč potom nejsou v tomto intervalu vyváženy i domácí popelnice, když do obce vozidlo pro směsný odpad 1x za 14 dní stejně zajíždí? Vozidla, která měla předchodzí svozová společnost, měla zařízení na všechny druhy popelnic vč. kontejnerů 1 100 l.

To, že je ze zákona nutné docílit v budoucím období určitého procenta vytříděnosti, je známá věc. Toto procento není v naší obci zatím plněno, avšak pokud by se do třídění logicky započítal i bioodpad z našich kompostérů a kompostů, požadovanou výši vytříděného odpadu bychom překračovali. Má nás to snad donutit, abychom doma přestali kompostovat bioodpad a nechali jej odvážet z obce ven?

Mám zjištěno, že nová svozová firma má dostatečnou kapacitu pro znovuzavedení 14denního svozu směsného odpadu, a tak můžu jen konstatovat, že je smutné, jak čtyři zastupitelé zarputile odmítají vyhovět rozumnému požadavku velké části obyvatel Kanic.

Děkujeme redakci za možnost reakce na článek Vladimíra Kalivody, který se týká nesouhlasu s prodloužením periody svozu směsného komunálního odpadu.

Protože toho o novém systému svozu odpadů bylo v Kanických listech, na webových stránkách obce, na sociálních sítích obce, na letáčcích u nových popelnic, na besedách s občany i na zastupitelstvu obce (ZO) napsáno a řečeno již tolik, omezíme se pouze na vysvětlení několika nepřesností obsažených v článku Vladimíra Kalivody:

1. K počtu petentů: Petici podalo nikoli 86 domácností, ale 96 občanů, jejichž podpisy byly na petici, což je necelých 9 % občanů obce.

2. K příčinám snížení množství směsného komunálního odpadu: Ke snížení množství směsného komunálního odpadu prokazatelně přispívá jak možnost třídění přímo u domů, tak prodloužení periody svozu (průměrná roční vytríděnost za rok 2025 v obcích se systémem door-to-door svážených firmou KTS EKOLOGIE, s.r.o., které mají čtyřtýdenní periodu svozu směsného komunálního odpadu, je 65 %, zatímco v obcích s dvoutýdenní periodou je pouze 54 %).

3. K nákladům na dodatečné svozy: Máme propočítáno, že dodatečné náklady na další svozy by ročně činily cca 260 tis. Kč; vzhledem k předpokládanému snížení vytríděnosti však musíme uvažovat i nerealizovaný příjem za tříděné odpady od EKO-KOMu ve výši cca 100 tis. Kč a vyšší náklady na odstranění většího množství směsného odpadu ve výši cca 70 tis. Kč, celkově tedy přes 400 tis. Kč ročně. Je samozřejmě otázkou názoru, zda tuto částku utratit za častější svoz odpadu, nebo ji raději ušetřit na nové hřiště, vybavení školy či rekonstrukci obecních nemovitostí.

4. Ke svozovým vozům: Vozidlo na směsný komunální odpad sváží 1x za 14 dnů kontejnery z chatových oblastí, ze sběrných hnízd v obci a od bytových domů na Bukové. Pokud by však vyváželo i popelnice od domů, znamenalo by to cca 5x více času strávených v obci, a tím i vyšší náklady na svoz (*viz bod 3*).

5. K započítávání bioodpadů do vytríděnosti:

Započítání bioodpadu, který skončí v domácích kompostérech, bohužel není dle stávající legislativy možné, a proto obec občanům kromě kompostérů nabídl i hnědé popelnice s odvozovou periodou 14 dnů, jejichž obsah lze do celkové vytríděnosti započítat. Bioodpadu ze zahrady i z kuchyně je však dost na to, aby občané efektivně využili jak hnědé popelnice (např. pro méně vhodný bioodpad, který si nechtějí dávat do kompostéru, a to včetně rostlinných i živočišných zbytků z kuchyně, které by mohly zapáchat v černých popelnících), tak kompostéry (např. pro preferovaný bioodpad na výrobu domácího kompostu).

Na závěr si dovolíme shrnout reakce ZO na podněty občanů ohledně směsného komunálního odpadu. Na prosincovém zasedání ZO schválilo rozmístění dalších kontejnerů na směsný komunální odpad se 14denní periodou svozu do sběrných hnízd v obci (nyní jsou umístěny v sedmi sběrných hnízdech v obci: u hasičky, u zdravotního střediska, u školy, u Iva, na Bukové, na Chocholkách a na Dolním konci). Na březnovém zasedání pak zastupitelé odhlasovali, že po uplynutí jednoho roku budou výsledky nového systému vyhodnoceny a na základě tohoto vyhodnocení budou případně přijata vhodná opatření k jeho úpravě.

Hlavní téma čísla

Kanické hospody

Vesnická hospoda nikdy nebyla jen místem, kam se chodilo na jedno čepované. Bývala to skutečná tepna veřejného života, kde se u stolu rozhodovalo o osudu obce, scházeli se hasiči nebo zkoušelo divadlo. Kanice nejsou v tomto případě výjimkou, ačkoli velké hostince už jsou v obci pouhou vzpomínkou.

„Když v 16. století rozmohlo se hodnou měrou pití kořalky, snažila se vrchnost toto omezovati a zřizovala krčmy své.“

– kronika obce Bílovice n. S.

V Kanicích stálý šenk ani hostinec v minulých stoletích zřejmě hodně dlouho nebyl (hostinec měl oproti šenkmu společenskou místnost). Pouze příležitostně, například o výročních svátcích nebo posvíceních, dodala vrchnost do vesnice víno, pivo a pálenku a rychtáře pověřila jejich prodejem.

Šenk byl v Kanicích zřízen někdy před rokem 1834. V tomto roce je totiž zápisem doloženo, že bylo v Kanicích 37 domů, 265 obyvatel, myslivna a právě šenk. Šenkýř původně hospodařil jako ostatní lidé, ale byl částečně osvobozen od roboty, která byla plošně zrušena v roce 1848. Mohl však prodávat výhradně jen vrchnostenské nápoje. V šenkmu a později v hostinci, se v neděli a o svátcích scházeli usedlíci, aby si u vína či piva povídali o běžných událostech a hráli kostky – většinou spíše pro zábavu než kvůli výhrám. Nebylo také zvykem, aby svobodný mládenec jen tak seděl u stolu a popíjel. Maximálně mohl přijít s vlastní nádobou pro pivo či víno, které si odnesl. Toto pravidlo neplatilo při hodech a tanečních zábavách, kdy byla místnost hostince přeplněná mládeží i ze sousedních vesnic. Staří usedlíci seděli u stěn a v koutech.

Že to bylo nejspíš v domě č. p. 16, lze vyvodit ze sčítacích operátů z roku 1869. V tomto roce je v domě uvedena jako nájemnice hostince Josefa Skeříková,

pocházející z Ústí nad Orlicí. Pamětníci si ještě matně vybavují, že jejich předci mluvili o společenském zařízení přezdívaném „Mexiko“.

V roce 1826 je v císařských otiscích kousek za domem č. 16 malá vinice. Jedná se o pozemek s písmenem W, nad kterým je vodorovná čára. Dalších několik vinic bylo nad ní i na Nových Chochochkách – a nejen tam. V té době bylo na Moravě dvakrát více vinic než v současnosti a víno se pilo mnohem více než drahé panské pivo. Dá se předpokládat, že i v kanickém šenkmu tomu tak bylo a že u místního sklepa byl lis a dole zrály soudky s místním kanickým, jistě kvalitním vínem.

Jenže pak přišel rok 1848. Nová generace dala přednost pivu a kořalce. Přicházejí vínu nepříznivé studené a mokré roky, padlí a ve finále mšička. A k tomu zrušení celní hranice mezi Rakouskem a Uherskem a dovoz laciného vína odtud. Tuzemské víno přestalo být rentabilní a vinice z Kanic i okolí postupně vymizely.

Dům č. 16 koupil po roce 1870 pan Švéda. Po něm dům vlastnil pan Kaloud a pak, někdy mezi lety 1901–1910, ho koupil nadučitel Černocký. Ten ho po ukončení kariéry v roce 1921 prodal Polákovým. V té době byly v domě i obchodní místnosti a sídlil zde potravní spolek.

Mléko místo piva: jak se žilo v kanických hospodách

Kristýna Pospíšilová

V minulosti se Kanice pyšily hospodami, ve kterých probíhal místní společenský život. Od každodenního setkávání po oslavy – hospoda měla na vesnici vždy klíčovou roli. Stala se místem, kde spolu lidé mohli mluvit a kde k sobě nacházeli cestu i ti, kteří by jinak možná nenašli společnou řeč. A jak s oblibou říká můj dědeček: „No jo, hospoda, tam se všechno dělo, tam jsme se bavili, se všema seznamovali. A všechno se tam taky dohodlo a vyřešilo.“

Jedním z takových tradičních podniků byl **hostinec v domě č. p. 1**. V pozemkových knihách se první zápis o něm objevil již roku 1874, kdy byli jako

majitelé uvedeni Antonín a Helena Švédovi. Ti zde v prvních letech kromě pohostinství provozovali i krupařství, tedy obchod s moukou. Na jejich činnost navázal syn Antonín s jeho ženou Barborou, rozenou Kousalíkovou. Podle příjmení se tehdy místu neřeklo jinak než **U Švédů**.

Později provoz převzala jejich dcera Anna s manželem Aloisem Lunerem, podle něhož se název hostince změnil na **U Lunerů**. Bylo to skutečné centrum obce – konala se zde sokolská veřejná cvičení, hrálo se divadlo a scházeli se tu hasiči, včelaři, Červený kříž i obecní zastupitelstvo. Pan Luner u hostince

provozoval také řeznictví. Aby udržel maso v chladu, každou zimu se do ledovny navázely obří krychle ledu z brněnské přehrady. Provoz hostince však ukončily politické změny. V roce 1955 byl prostor doslova přes noc přestavěn na dvě bytové jednotky a provoz hospody i řeznictví definitivně skončil.

Na poslední léta této hospody rád vzpomíná i můj dědeček, který se narodil roku 1948. Tehdy nebylo zvykem, aby děti chodily dovnitř hostince. Často se ale pohybovaly kolem, protože mezi dveřmi do hostince a řeznictvím stál automat na sladkosti, ze kterého vám za pár haléřů mohla vypadnout nějaká sladkost. Problém byl, že tento automat – stejně jako ten druhý u obecní váhy – věčně nefungoval. Ze zákazu vstupu do hostince však existovaly výjimky. V této době skoro všechny děti starší šesti let chodily cvičit s místními hasiči. Někteří pak jezdili i na závody. Když se jim podařilo uspět, vzal je pan velitel za odměnu do hospody na párek a sodovku. Pro tehdejší děti to byl velký zážitek, na který vzpomínají vlastně dodnes.

Po uzavření hostince U Lunerů zůstala v obci druhá **hospoda v č. p. 5**. Té se přezdívalo **Vašíčkova** a vyhlášenou restaurací byla už za první republiky. Vznikla přibližně v 80. letech 19. století a provozoval

ji František Křivonožka. Jeho dcera Božena se provdala za Emila Vašíčka, řeznického mistra ze sousední Ochoze, po kterém pak místo dostalo své jméno. Budova se postupně modernizovala a v patře dokonce vzniklo několik pokojů k pronájmu. Hospoda to byla velická – vedle výčepu se nacházel sál a na dvoře, v místech bývalé obecní prádelny, fungovalo venkovní posezení. V roce 1955 přešel hostinec pod Jednotu a nastalo období změn mezi provozovateli. I tak to tam pořád žilo.

V průběhu roku se v hostinci konaly ostatky nebo maškarní karnevaly. Na ty však tehdy, na rozdíl od dnešních dnů, chodili pouze dospělí. Hned u vchodu vpravo byla šatna, kde se prodávaly masky a cukroví. Na tyto sladkosti můj dědeček dodnes rád vzpomíná, protože maminka jim z maškarního bálu vždycky něco přinesla, aby dětem nebylo líto, že musely zůstat doma. Do hospody se tak děti dostaly například když šly rodičům pro pivo nebo když v sále hrály divadlo, které vedla bývalá paní učitelka místní školy Žofie Petlachová.

Děti nacvičovaly hry jako Jak Jaromil ke štěstí přišel nebo Zkoušky čerta Belínka, zatímco dospělí hráli Jiráskovu Lucernu nebo Její pastorkyňu od Gabriely Preissové. Zkoušky i samotná představení se

odehrávala v hospodském sále. Manžel paní Petlachové maloval dětem obličej a pan Miroslav Křivonůžka se staral o kulisy a osvětlení. Pro celou vesnici to byl vždy skvělý zážitek.

V období, kdy v obci zrovna nefungoval klasický obchod, se v hostinci prodávaly i základní potraviny. Jednou se dokonce stalo, že z týdenních zásob zbylo moc mléka, a tak jednu neděli někteří pili místo piva mléko. To, jaké se bude pít v hospodě pivo, bylo určeno plánem dodávek – do Kanic putovaly sudy z Brna a čepovalo se Starobrnem. Například v nedaleké Březině měli pro změnu pivo z Vyškova. Když se provozovatelům podařilo sehnat sudy Plzně, byla to pro místní sláva a vybočení ze stereotypu.

Jak vzpomíná můj dědeček, v Kanicích poté vznikla i první kinokavárna, která fungovala právě v hospodě U Vašíčků. Film se promítal odpoledne i večer a lidé si mohli do kina vzít pivo a namísto dnešního popcornu se prodávaly dlouhé slané tyčinky za 25 haléřů. Na programu byly různé filmy, ale než začalo jejich promítání, musel být puštěn Československý filmový týdeník, který informoval o novinkách z domova i ze světa. Po něm následoval ještě krátký film – jednou se promítal dokument Každým rokem telátko.

V sále tehdy byly děti i dospělí a na plátně běžely záběry z kravína. Ve snímku byl zobrazen kravín a to, jak si v něm krávy žijí. V momentě, kdy býk začal na plátně skákat na krávu, to jeden z přítomných pánů nevydržel, vyskočil ze židle a zařval na promítače: „Zastav to, vždyť jsou tady děti!“ Někdy to ale v sále vřelo ne kvůli filmu, ale kvůli tomu, co se dělo hned vedle. Tam se totiž hrával mariáš a taroky. Připití karbaníci často bušili do stolů tak silně, že jejich hluk přehlušil milostné scény na plátně.

Sál hostince měl různá využití – například v březnu, kdy se koná měsíc knihy, stály podél zdí stoly plné knížek, které si mohli místní zakoupit. Před Vánoci to v sále vypadalo podobně, jen knížky vystřídaly šátky, ponožky a další zboží, které se později objevovalo pod vánočními stromečky. Taneční zábavy a veselice zde pokračovaly i v pozdějších letech. V 90. letech sice hostinec získali noví majitelé a střídali se v něm různí provozovatelé, ale jeho sláva postupně upadala. Poslední vzpomínky na fungující hospodu pocházejí z přelomu nultých a desátých let 21. století, na jejichž počátku pak tato kanická hospoda zavřela své dveře natrvalo.

Hospoda na koupališti

Součástí věhlasného kanického koupaliště byla od počátku i výletní restaurace. Naše generace ještě pamatuje sezonní výčep v suterénu domečku na koupališti s provozuschopným sálem a terasou. Tento stav trval cca do roku 1970.

Poté bylo koupaliště z hygienických důvodů uzavřeno a sloužilo už jenom jako požární nádrž. V polovině osmdesátých let došlo k nucenému administrativnímu spojení obcí Kanice, Řícmanice a Bílovice. Kanický občan pan Ladislav Havlíček, který ukončil profesionální službu u armády, začal pracovat v technických službách Místního národního výboru Bílovice nad Svitavou. Poté, co byla v Bílovicích zbudována pekárna, pan Havlíček z vlastní iniciativy začal pod hlavičkou MNV Bílovice opravovat koupaliště v Kanicích.

Začátky byly velmi skromné, část nákladů nesl pan Havlíček z vlastní kapsy a spoustu práce udělali zdarma okolní chataři. Odměnou jim bylo posezení u bečky, která byla zpočátku chlazena potokem.

Hospoda Na Gumce

Poté, co pan Havlíček přišel o provoz hospůdky na koupališti, získal zaměstnání v Obnově. Po čase začal provozovat tovární kantýnu a postupně k vyvažování pro zaměstnance přidal i odpolední provoz

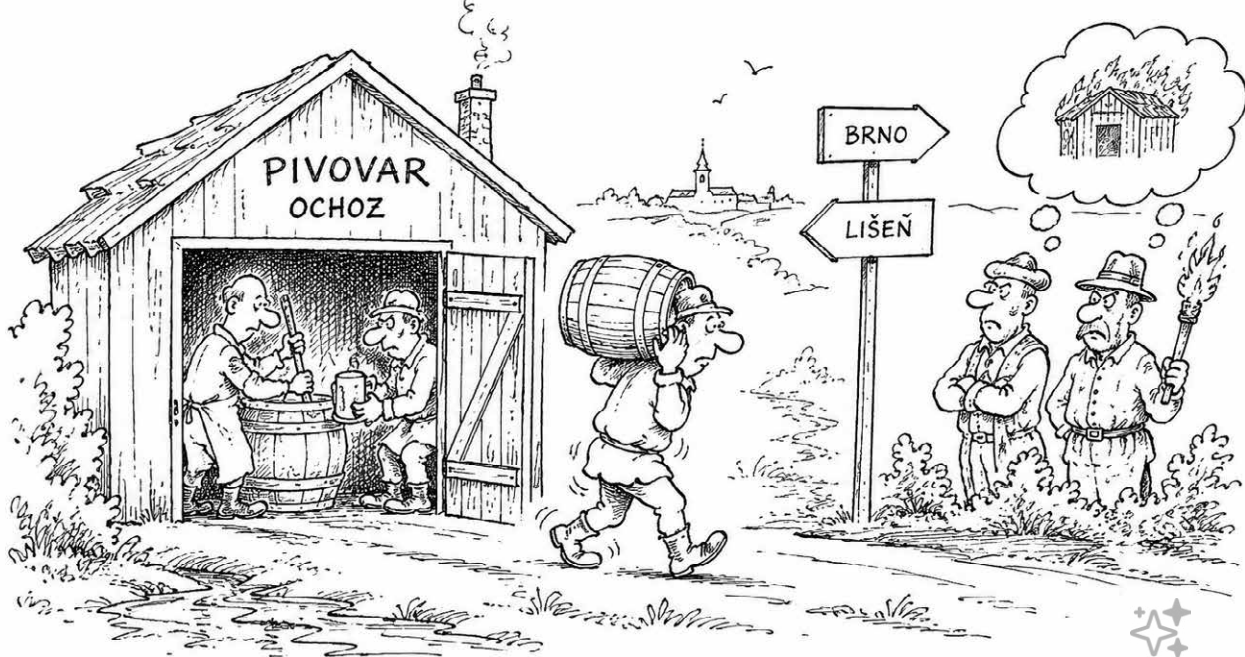
Petr Ševčík

Oprava koupaliště včetně budov do použitelného stavu trvala čtyři roky a tato parta Hic odvedla pořádný kus práce. Například z bazénu bylo vyvezeno cca 25 plně naložených tatrovek bahna usazeného za desetiletí bez údržby. Hospůdka na koupališti začala fungovat oficiálně v roce 1993, a to dokonce i v zimě, kdy se provoz odehrával pouze ve výčepu pod domkem ve stráni. Koupaliště sloužilo dále jako požární nádrž s možností koupání na vlastní nebezpečí.

Protože odhadované náklady na obnovu koupaliště do plně provozního stavu byly v té době astronomické a obec Kanice potřebovala investovat do plynofikace obce, rozhodlo se zastupitelstvo koupaliště prodat a získané prostředky použít pro tento účel. Prodej se uskutečnil v roce 1994. Nový majitel pan Jurza provozoval hospůdku ještě zhruba jeden rok, než ji prodal dalšímu majiteli, který měl s koupalištěm jiné záměry.

Petr Ševčík

jako hospodu. To se opět neobešlo bez investic do zanedbaného vybavení. Tato hospoda s určitým přerušením a jiným provozovatelem funguje dodnes.

Ochozský pivovar a mafiánské manýry

Karel Horáček

Asi vás překvapí informace, že v Ochozi býval kdysi pivovar. Už v dávné minulosti zde sídlili mniši, kteří měli varné právo – ovšem pouze pro vlastní potřebu. Přišli o něj však při převodech a prodejích majetku. Přes Ochoz a Obce vedla hlavní formanská cesta do Brna, a proto se tam dařilo hospodám. Veškeré potraviny byly místní, a tedy levné. Výjimkou bylo pivo, které se dováželo z Líšně.

Zásadní problém nastal v roce 1558, kdy byla Líšeň povýšena na městys. Získala od císaře nový znak (vinný lis s hrozem) a právo vybírat clo z povozů, které vozily potraviny, víno nebo i pivo. Část dopravy se tak přesunula na cestu přes Klajdovku.

V Ochozi začali přemýšlet, jak situaci řešit. Staré varné právo po mniších bylo pryč a získání nového

nepřipadalo v úvahu. Místní hospodští se proto spolu s představiteli obce domluvili a složili se na novou dřevěnou stodolu, kterou načerno postavili u potoka. Z této nenápadné stavby pak zásobovali místní i okolní hospody levným a kvalitním pivem. Prý ho dokonce potají dováželi i do samotné Líšně. Je nasnadě, že se to konkurenci nelíbilo. Když nepomohly stížnosti, přišlo na tvrdší řešení. Najatí a dobře zaplacení žháři nejvýnosnější ochozskou stodolu podpálili.

Tato událost pak na dlouhá staletí „prohloubila lásku“ mezi Ochozí a Líšní. A jak je vidět, na způsobech konkurenčního boje se za těch skoro pět set let zas tak mnoho nezměnilo.

Tombola (kapitola č. 65)

Karel Horáček

V Kanicích se odehrávala většina kulturních událostí v sále hospody Na Pětce. Třeba na jaře tam bývaly ostatky. V sobotu decentní zábava, v pondělí zábava druhá s pochováváním basy. V Řícmanicích pak v úterý, aby nikdo o nic nepřišel. Z těch pondělních a úterních zábav se jezdilo do práce většinou rovnou. Oficiální ukončení pondělní zábavy probíhalo tradičně kanickým monoskopem. Hlavní ceremoniář vylezl o tři čtvrtě na pět na ostatkový

pódium. Poděkoval za účast a oznámil přítomným, že mají táhnout do práce a na autobus a že druhý díl estrády je večer v Řícmanicích. A se slovy „konec vysílání“ se otočil zádoma k publiku, vyhrnul ornát, ohnul se, stáhl gatě a – objevil se monoskop. A tak přítomní poznali, že dnešní kanickej ostatkovéj program definitivně skončil.

Dneska je tam obchod. Kultura se přesunula na náves. Tam jsme pořádali zábavy. V práci se mnou

dělával Franta Křiva. Revizního technika. Ale jinak byl hudebník parexcelans. A pravidelně dělával kulturu i u nás. Varhany postavil na podestu bývalého mini-marketu, aparaturou ozvučil náves a spustil. Uměl udělat zábavu, zahrál skoro všecko, do toho vykládal vtipy. Tancovalo se rovnou na silnici.

Pak si Laďa Havlíček pronajal jídelnu v Gumce a provozoval v ní hospodu. Tam se děly věci, třeba sázky. Ve tři v noci jsme tam dovedli od Franty Nekule koně a z kulečnicku na něho nasedali na vyjžd'ku. Barča chtěla na dvoře přisednout za Věru, Vašek jí nastavil ruce. Barbora hop, je na koňu, Václav, gentleman, v rukách hovno jak cep. Z Barbořinejch bot. Kůň projel brankou, Věra se ohnula, Barča nestihla, skončila na zemi.

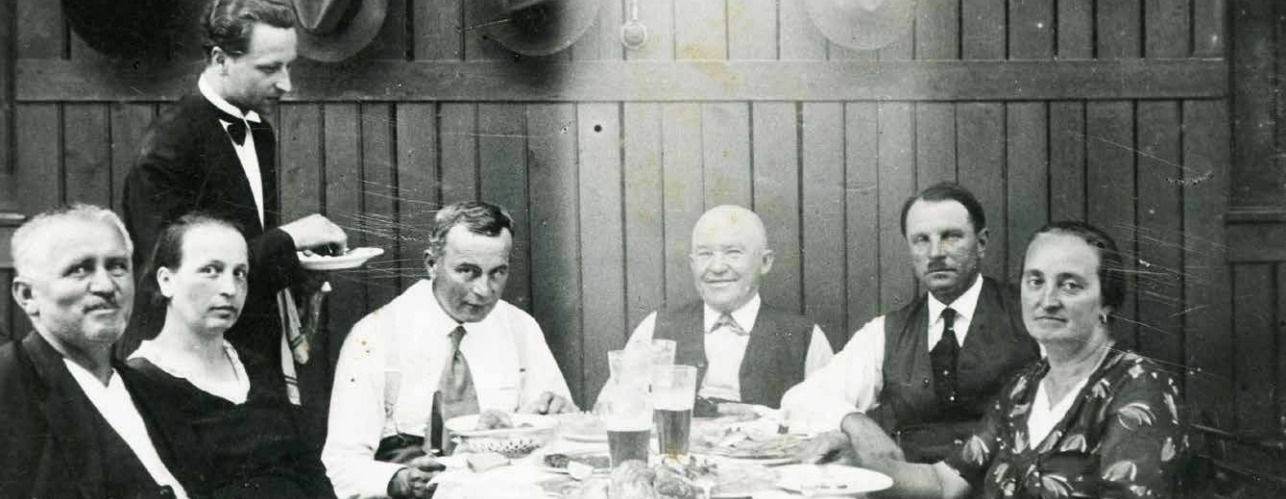
Na VŘSR jsme dělali „happeningovej večer“. Živý obrazy. Vyhrál Luboš. Nabalzámovanéj ležel v saku na kulečnickovým stole s pátračkou na hlavě. V ruce srp a kladivo. Lenin v Mauzoleu. My ostatní jsme byli fronta na Rudým náměstí a chodili jsme se mu klanět. Ráno, po probdělé prolajdačené noci, nám Laďa udělal ke snídani hemenex. Pepa, že to nechce. Láďu chytl rapl. Vzal ten jeho talíř a mrsls s ním přímo proti oknu. Nic... David Copperfield... V tom okně byla nahoře otevřená ventilačka. Škvírka asi pět centimetrů. A ten Láďa, nevím, jak dlouho to musel trénovat, ten lítající talíř s hemenexem vypustil po desetimetrovým letu sálem přímo tou špehýrkou do trávy na dvůr. Zírali jsme jako vyjevení. Teprve za nějaký čas z něho vylezlo, že to byla tehdy totální haluz. Chtěl tomu našemu happeningu nasadit korunu tím, že to okno demonstrativně vysklí. U stolaře už měl nachystaný na výměnu okna

nový. Bez ventilaček. Ten jeho rapl bylo jen divadlo, ale jeho úmysl mu osud trochu pokazil. Nebo spíš geniálně vylepšil.

V tom gumárenským sále pořádali hasiči bál. Muziku tam zajišťoval nějaký Prášek, novomarvan, kterej dělal technickej dozor na všech stavebních akcích, který tehdy zajišťovala obec. Měl taky varhany jako Franta Křiva, ale nikdy nám nechtěl nic zahrát na přání. Seděl na stupínku, mával nad nima rukama a vypadal důležitě, jako by sám dirigoval celej Stockhausenův Gruppen. Nakoukl jsem za něho. Imitoval rukama nad klaviaturou, jako Ctibor Turba, klapy se ani nehly. Všecko to tam měl nahrany.

Losovaly se výhry. Milínek, velitel hasičů, oděný v slavnostní uniformě, donesl umělohmotnej kýbl s lístkama. Na stole byla vyskládaná bohatá tombola. Vévodily tomu ventily k radiátorům někdy z padesátých let, který někdo někde kdysi asi ukradl a teď je našel při úklidu půdy. Šly na řadu jako první. Ani na osmej pokus si pro ně nikdo nepřišel, tak je hodili do popelnice. Po odlosování dalších pěti „hodnotnejch“ cen se ozvala Mila Želenková: „Já jsem do cen dala dort a nevidím ho.“ Milínek přerušil tombolu a hasiči hledali dort. „Škoda, že tady není Forman, mohl natočit druhej díl,“ poznamenal někdo. A měl pravdu. Myslím, že za ten druhej díl by dostal Oskara. Stačilo by jenom točit. Bez vyhozenejch peněz za herce i za scénář.

Dort se nenašel. Někdo si vylosoval hodiny. Šťastlivec krabici rozdělal a zjistil, že hodiny nemají rafičky. Rafičky se taky nenašly. „Špatná výstupní kontrola, vylosujeme náhradní cenu,“ okomentoval to Milínek a vrazil šťastlivci do ruk půlčana domácí

samohonky. Ze sálu se ozývaly vtipný komentáře, Milínek brunátněl. „Dal jsem do tomboly dvě šrůtky domácího uzenýho,“ ozval se kdosi. „A já karton pív,“ na to další. Na stolech ani nikde jinde nebylo ani jedno, ani druhý. Začalo to být zajímavý. „Ku..., kdo to sežral?“ zahalekal Milínek na hasiče. Nikdo se nepřiznal.

Losovalo se dál.

„Mám koupenejch třicet růžovejch lístků, a ještě žádněj nebyl taženěj, zamíchej to!“ ozval se kdosi. Milínek strčil ruku do kýbla. Chvilí tam s ní šmrdlal, čumí do toho kýble... „Tady žádný růžový lístky nejsou!“ Z publika se ozývaly salvy smíchu a dráždivý poznámky o cinklé tombole. Milas chytl barvu čerstvě natřené hasičské cisterny, rozzuřenej bejk, nadhodil růžovej kýbl a se slovy: „Se vám na to tady můžu vysrat,“ ho excelentním bodlem nakopl. Kýbl přeletěl pod stropem celej sál a skončil na protější zdi za Práškovéjma varhanama. Ze zákulisí kdosi vyběhl a nesl na talířku růžový lístky. „Teď už si je narvi do špic!!!“ hulákal na něho rozparáděnej Milínek. „Uklidni se, Pavle, nerapluj,“ snažil se k němu promluvit Svatoš Konůpka. „Já?! Vy jste sežrali dort s uzeným! A já, já se mám uklidnit?!“ řval Milas a chytl Konůpky pod krkem.

Seděli jsme v rohu u stolu, smáli se na plný pecky a pozorovali, jak náš hasičskej sbor ovládá bojový umění. Odesly to lítací dveře, pár židlí a stolů, nějaký okno a taky Práškovy přehrávací varhany. Tupě čuměl na rvačku a nepochopil, že si je má včas sbalit. Tombolou namoženou bránici jsem cítil ještě 14 dní. I smích může bolet.

Jeden rok byla zábava přímo před hasičárnou. Na konci prázdnin. Bez tomboly. To ještě fungovala hospoda Na Pětce. Franta Šlófuj se svým šrumecem hráli ve vratech zbrojnice. Venku lavice, plno lidí. Mezi nima asi třicet cizáků, milců historické vojenské techniky, kteří přišli dole od koupaliště, kde měli sraz. Jak se nacamrali, lezli tancovat pro naše holky. Nevím už kvůli komu a kdo, ale každopádně vznikla strkanice, která skončila hromadnou rvačkou.

Franta Šlóf, vyrostlej ve vesnickejch poměrech, okamžitě zasunul kapelu do hasičárny, zavřel vrata a vypnul osvětlení. Věděl, že ve tmě se sice melou všichni, ale nikdo pořádně nevidí, koho řeže, a tak se ta agresivita rozmělní. Rvalo se to asi hodinu. Pak přijely švestky.

Vidím ten obraz – vedle mě na čtyřech Jara Denkuj, na něm skákali tři pseudoválečníci v maskáčích. Jara šmátral po zemi a hledal rozšláplý brejle. Manželka mě odtud vláčela domů. Na mostku stála pozorovací četa zvědavejch důchodkyň v nočních košulách a ptaly se, jestli už to skončilo a kdo vyhrál. O kus dál jeden tehdy váženej občan Kaníc lezl po zemi a hledal v trávě v obsahu svýho vyklopenýho kufru zuby...

Druhej den jsme se trousili na tiskovku. Na Pětku. Bylo vedro, každej krátký triko nebo bez. Vlasta ovázanou ruku, samej modrák, Senátor se chlubil otisky podrážek z kanad na zádech a monoklem pod okem. Jara byl modrej skoro celej... „Tak nám natoč, ne?“ pérovali jsme hospodskýho Tvarůžka. A on na to s ledovým klidem: „Barevný já neobsluhuju!“ Rasista....

Zprávy ze školy a školky

Děti ve školce poznávají svět všemi smysly

Mateřská škola se už druhým rokem věnuje smyslohraní. Jde o hravou formu učení, při níž děti zapojují při poznávání světa všechny smysly. Mohou si vše samy zkoušet, přesýpat, míchat, tvořit, experimentovat a objevovat nové souvislosti. Zároveň přirozeně rozvíjejí spolupráci, komunikaci i slovní zásobu. Smyslové činnosti podporují dětskou zvědavost, fantazii a radost z poznávání. Školka je pravidelně zařazuje do vzdělávání během celého roku

Gabriela Minaříková
a propojuje je s aktuálními tématy. Využívá přírodní materiály, tematické sensory boxy (*sady pomůcek pro prozkoumávání pomocí smyslů – pozn. red.*) i různá herní centra. Mnoho pomůcek si z běžně dostupných nebo přírodních materiálů sama vyrábí. Díky tomu dětem připravuje stále nové podněty. Tento způsob učení děti velmi baví, protože jim umožňuje poznávat svět přirozeně, prožitkem a vlastní zkušeností.

Ahoj ze školy!

Jaro v kanické škole rozhodně nebylo ospalé. V posledních týdnech se odehrálo tolik akcí, že školní kalendář chvílemi až praskal ve švech. Kromě běžného učení žáci stihli spoustu soutěží, exkurzí, programů i zábavných akcí.

Soutěžilo se ostošest – v okresních kolech Geografické olympiády a Biologické olympiády,

Hana Kalvodová
v Matematickém klokanovi i při dopravní výchově, kde šlo nejen o správné odpovědi, ale i o šikovnost na kole. Druhý stupeň vyrazil do centra VIDA! na herní program **Mise Mars** a šestáci si tam zkusili i práci mladých detektivů. Osmáci se ponořili do příběhu obléhání Brna v programu **Brno 1645**, devětáci objevovali moderní dějiny v Dietrichsteinském

paláci a sedmáci zase středověká města a vesnice. A protože bezpečnost je důležitá nejen na silnici, proběhlo i bezpečnostní školení a program proti šikaně, kyberšikaně a sociálně patologickým jevům. Ani mladší žáci nezůstali pozadu. Prvňáčci a druháčci si užili program **Večerníček slaví 60 let**, čtvrtáci vyrazili na program Jaro v zahradě a krásná spolupráce prvňáčků a devťáček proběhla při tradičním čištění studánky. Druhá a šestá třída zase společně poznávaly přírodu v programu **Náš les**. A protože škola není jen o sezení v lavicích, užili si žáci i Barevný velikonoční týden – každý den rozžářila školu jiná barva. Velkým zážitkem byla také **Noc s Andersenem**, kdy se škola po setmění proměnila v místo plné čtení, úkolů, dobrodružství a spacáků. Zkrátka – pořád se něco děje. Děti se učí, objevují, soutěží, cestují i sportují. Škola se snaží, aby neodcházely jen s vědomostmi, ale také se zážitky, na které budou jednou rády vzpomínat.

VČEŘKA

VELKÁ
KLEKÁ SE
SMĚUJE
MEDOVÁ
LETKA SE
NAKODILA
A VYLETELA
VEN Z
STU.

VELKÁ MEDOVÁ LETKA A
KAMARÁDKA HOJČILKA SE
VYDÁLY OPODZ PŘES KOUPELNU
SVĚT.

NA RŮZNÝCH CESTOU
NA TAKO VYDBOVLISKY
STROM KDE JSYTA
ŽE JI PŘEDOU PŘESOU
MAY

JAK VŮLEH MEDOVÁ LETKA VYLETELA TAK ZABAVILA
PŘES KOUPELNU O KOLNÍ SVĚT.

PO HRATI SE JIM STALO SI POKKALY ZVLASTNÍ VĚZ
SMĚNEM AMANAS. ZISHTIT ŽE NĚNÍ ŽEBONHTI, ALE
ŽE JE VELMI CHŮTNI A SĚDÁVOCÍKY. U MĚNAM.

JAK VLETELY
DOVITE TAK
ZISHTILY ŽE
TAM NIC NĚMÍ
ZAJSTIMATE A
DOCELA SE ROZI
TAK K RŮKHE
VLETELY VEN.

CESTOU NEČESTO AAS I
MÁŠTA KAMARÁDKU
MOTYLKU

PAK KŮ KRÁTKE SURPENCE S
KOZHOUDY POKKENCOURT DAT V MROSKU-
MĚNÍ SVĚTĚ

ČESKÉ VONNÝ
MOTYLKY A HOVĚ
KOUPELNU

Kultura

Hasiči z celého kraje se setkali na pouti ve Křtinách

Hana Pluhařová

V sobotu 26. dubna se ve Křtinách uskutečnila již 23. Hasičská pouť Jihomoravského kraje pořádaná při příležitosti svátku svatého Floriána, patrona hasičů. Akce se konala pod záštitou hejtmána Jihomoravského kraje a do Křtin přilákala řadu sborů dobrovolných hasičů i návštěvníků z širokého okolí.

Slavnostní průvod vyrazil tradičně od koupaliště a prošel celými Křtinami až ke kostelu, kde následovala poutní mše svatá. Atmosféru podtrhovala slavnostně vyzdobená hasičská technika, historické vozy i množství uniformovaných hasičů. Průvodu se zúčastnilo několik sborů dobrovolných hasičů a historických i moderních hasičských vozidel. Kanická jednotka vypravila historickou koněspřežní stříkačku a především novou hasičskou Tatru, která byla při této příležitosti slavnostně požehnána.

Po skončení mše svaté pokračoval program na náměstí městyse. Nechyběly zdravotní prohlídky, žehnání hasičské techniky a symbolů ani ukázky činnosti hasičů včetně zásahu. Ty přilákaly pozornost malých i velkých návštěvníků.

Celá akce se nesla ve slavnostní a zároveň přátelské atmosféře a nabídla příležitost k setkání hasičů s veřejností. Pro mnohé byla velkým zážitkem přehlídka historické i moderní techniky i možnost připomenout si tradici a poslání hasičské služby.

Velké poděkování patří všem kanickým hasičům za reprezentaci i vysokou účast. Zapojili se členové všech generací, od těch nejmenších až po nejstarší zkušené hasiče, a právě společné setkání napříč generacemi ukázalo, že hasičská tradice má u nás stále silné místo.

Pálení čarodějnic zpestřila ohňová show i slavnostní předání Tatry

Hana Pluhařová

Poslední dubnový večer patřil v Kanicích tradičnímu **Pálení čarodějnic**. Na hřišti u školy se sešly desítky dětí i dospělých, kteří si užili odpoledne plné her, soutěží, ohně a dobré nálady. Akci připravili místní hasiči a nechyběl pestrý program pro malé ani velké návštěvníky.

Děti plnily na jednotlivých stanovištích různé úkoly, soutěžily a za svou šikovnost získávaly drobné odměny. Velký zájem byl také o opékání špekáčků, které k této oblíbené jarní akci neodmyslitelně patří. Příjemná atmosféra přála sousedskému setkání i společnému posezení u ohně.

Součástí programu bylo také slavnostní předání nové hasičské Tatry kanické jednotce sboru dobrovolných hasičů. Nový vůz si návštěvníci mohli

prohlédnout zblízka a mnohé z nich zaujal nejen svými rozměry, ale i moderním vybavením. Největší radost měly tradičně děti, která si mohly hasičskou techniku prohlédnout opravdu zblízka.

Po setmění následovala ohňová show, která rozzářila celé hřiště a sklídila velký potlesk. Večerní program poté pokračoval zábavou pro dospělé, kteří si poslední dubnový večer užili ve společnosti přátel a sousedů.

Pálení čarodějnic znovu potvrdilo, že podobné akce mají v Kanicích své pevné místo. Především díky ochotě pořadatelů a dobrovolníků vzniká prostor pro společná setkání, na která se lidé rádi vracejí.

Setkání jubilantů roku 2026

V pátek 15. května odpoledne pozvala starostka obce jubilanty s významným životním výročím na narozeninové posezení, aby jim osobně pogratulovala. Pozváni obdrželi všichni místní občané, kteří se letos dožili nebo dožijí kulatých či půlkulatých narozenin, tedy 70, 75 nebo 80 let, a také sousedé starší 80 let. Letošního setkání se zúčastnilo 21 oslavenců. Pro ně i jejich doprovod bylo připraveno bohaté

Karel Hynšt

občerstvení a doprovodný program, který country hudbou zpestřila kapela Wpohodě ze sousedních Babic n. S. K mnoha hezkým momentům setkání patřilo společné focení i prohlídka školní budovy za doprovodu ředitele školy. Akci pro seniory uspořádali členové Výboru pro kulturu, sport a sociální záležitosti.

První dámská mezigenerační jízda v Kanicích

Šárka Dudová

První mezigenerační setkání pro ženy v rámci Knížního klubu přineslo 22. května večer plný inspirace, sdílení a milých setkání. Zúčastnilo se ho 12 žen ve věku od 18 do 86 let. Už samotné věkové rozpětí ukázalo, že knihy, společné chvíle a povídání dokážou spojovat napříč generacemi.

Program začal v 17.30 společným přípitkem prosecem a drinkem mimóza a pokračoval neformálním povídáním. Večer doplnily chuťovky připravené pořadatelkou i společné krájení dortu od paní starostky. Každá z přítomných žen navíc obdržela dárkovou taštičku s pozornostmi od sponzorů – projektu Pohodová domácnost, brněnského oděvního salónu Bára B, papírnictví La Papera a nakladatelství Rodokab.

Krátce po 19. hodině dorazila spisovatelka Tereza Hříbová, jedna z autorek povídek ve sborníku *Pohyby lásky*. Během besedy otevřeně mluvila o své tvorbě, vlastní tvůrčí cestě i o tom, co obnáší proces psaní knih. Prozradila také, že pracuje v Knihovně Jiřího Mahena v oddělení pro mládež. To mezi účastnicemi vyvolalo řadu dalších otázek – nejen na její tvorbu, ale také na tipy ke čtení pro děti, dospívající i dospělé.

Večer se nesl ve velmi příjemné a otevřené atmosféře. Spisovatelka i samotné účastnice při loučení kolem 22. hodiny vyjadřovaly překvapení i radost z toho, jak povedená a srdečná tato akce byla.

Pohádkový les přilákal desítky dětí

V neděli 24. května se skutečně oblíbený *Pohádkový les*. Akce se těšila velkému zájmu a zúčastnilo se jí téměř 80 dětí. Počasí navíc přálo, a tak si všichni mohli užít příjemné odpoledne plné zábavy i setkávání s přáteli a sousedy.

Trasa vedla od hřiště u školy přes workoutové hřiště a Bukovou až ke studánce. Nikdo se nemusel obávat, že zabloudí – cesta byla po celé trase označena fáborky. Na trase děti potkávaly pohádkové bytosti, například Zlobu a hodnou vílu, princezny Popelku, Sněhurku a Růženku, Pata a Mata

Zazněl i dotaz, zda by se dámská mezigenerační jízda nemohla konat alespoň jednou za dva měsíce, protože podobný prostor pro ženy všech generací v našem okolí podle účastnic chyběl.

Tak často se zatím setkání konat nebudou – blíží se léto a prázdniny. Už teď ale víme, že další dámská jízda se uskuteční v říjnu 2026. Opět se můžete těšit na inspirativní ženskou osobnost, dobré jídlo a pití, drobné dárečky, a především na večer mezi ženami. První informace o termínu můžete sledovat na facebookových profilech *Knihovna Kanice* a *Spolek tKanička*.

Hana Pluhařová

nebo myšáka Mickeyho. Během cesty sbíraly šupiny a další ozdoby a užily si také spoustu her. Zpět se mohly děti svést hasičským autem.

Po návratu na hřiště čekalo na všechny občerstvení. Nechyběl párek v rohlíku, bezová limonáda ani zmrzlina. Připravená byla také výtvarná dílnička, ve které děti vyráběly zlatou ryбку – japonskou tradiční ozdobu koinobori.

Farnost

Farní pout' do Hejnic a dalších míst severních Čech

Petr Ševčík

Ve dnech 24.– 26. dubna se vypravily farnosti Bílovice a Babice (obě nad Svitavou) společnou pout' do severních Čech. Skvělý program připravily paní Marie Chovančíková a Olga Kulhánková z Bílovic n. S., duchovní doprovod zajišťoval náš pan farář Vojtěch Loub spolu s jáhnem Janem Latou.

Autobus nabral poutníky z Kanic a Babic n. S. na kanické násvi a první zastávkou bylo poutní místo na Chlumku v Luži. Toto místo je zajímavé z více důvodů. Mimořádně krásný poutní chrám je vystavěn na vršku v obci Luže, na protějším kopečku se nachází zřícenina hradu Košumberka, na kterém sídlila zakladatelka poutního místa baronka Slavatová z Chlumu a Košumberka. Mezi oběma kopečky se nachází rozsáhlá Hamzova léčebna pro rehabilitaci pacientů s pohybovými vadami. Pozoruhodný je jediný známý výtah ke kostelu, který slouží pacientům léčebny.

Následoval přejezd přes Český ráj a Liberec do Hejnic. V tomto starobylém poutním místě došlo během dubna 1950 v rámci Akce K k přepadení

místního kláštera, z něhož byl vytvořen internační tábor pro řeholníky. Ti byli nuceně nasazeni v blízkých továrnách, kde se po odsunu německého obyvatelstva nedostávalo pracovních sil. Klášter je dnes přebudován na přívětivý hotel. Nad Hejnicemi se zdvíhají Jizerské hory, které nalákaly část účastníků k zhruba tříhodinové túře na vrch Ořešník (800 m n. m.) s návratem kolem vodopádů na Velkém Štolpichu. Večer jsme absolvovali prohlídku baziliky Navštívení Panny Marie s odborným výkladem. A přestože jsme skončili poměrně pozdě, ochotný personál restaurace se dostavil po našem návratu z baziliky, a tak jsme rozhodně nešli spát žízniví.

V sobotu jsme odjeli na nepříliš vzdálený hrad Lemberk. Ten je znám jednak jako domov svatě Zdislavy, ale také z filmové komedie Poslední aristokratka. Působivý hrad během naší prohlídky začali „dobývat“ fandové vojenské historie, takže přibyl další nečekaný zážitek. Většina se potom vydala pěšky kolem Zdislaviny studánky do nedalekého

Jablonného v Podještědí. Zde nám pan farář odsloužil mši ve známé bazilice, tehdy s ještě vystavenou a neodcizenou lebkou svěťce.

Další zastávkou bylo kouzelné Kryštofovo údolí s muzeem betlémů, v němž je vhodně zřízena i restaurace. Nad muzeem se tyčí velmi zajímavý velký dřevěný kostel. Zdejší správce nám podal podrobný výklad o historii i současném životě v této oblasti. Na další původně plánovanou zajímavost již nezbyl čas. Zato po večeri byl prostor na diskusi i zpěv s kytarou.

Neděli jsme zahájili ranní mší svatou v hejnické bazilice. Po dobré snídani jsme se rozloučili s Hejnici a vyrazili do saské Žitavy. Zdejší muzeum vystavuje dvě pozoruhodná postní plátna z doby pozdní gotiky. Ta sloužila k zakrývání oltářních obrazů a soch v době půstu. Zatímco starší z nich obsahuje biblický příběh v 90 výjevech od stvoření světa až do posledního soudu, mladší z roku 1573 zobrazuje monumentální výjev ukřižování. Svým uměleckým, do značné míry abstraktním projevem

je snad srovnatelné s obrazy Třeboňského oltáře. Žitava je hned za hranicemi a pozoruhodné muzeum by si zasloužilo opakovanou návštěvu.

Následovala cesta přes Lužické hory a kolem Českého středohoří do Litoměřic, plná výhledů na rozvlátnou krajinu. Litoměřice jsou místem, kde působil a zemřel Karel Hynek Mácha, a samo město má krásnou dispozici nad Labem a také spoustu památek. Po cca hodinové prohlídce města s průvodkyní jsme zamířili do katedrály sv. Štěpána, kde nám průvodce přiblížil jak historii, tak i umělecká díla, která se zde nacházejí. Mimo jiné jde o obrazy malíře Karla Škréty. Poté nám byla umožněna návštěva běžně nepřístupné biskupské rezidence, kde nás kromě prohlídky s výkladem čekalo i malé, ale výborné občerstvení v podobě kávy a koláčů.

Cestu domů po dálnici již využila většina z nás k relaxaci. Poutní zájezd přinesl vše, co se od něj dalo očekávat: duchovní program spojený s poznáváním krásných míst ve společenství sympatických lidí. Těšíme se na další ročník farní pouti.

Jak jsme pokřtili novou cisternu aneb To si z nás někdo dělá p...

Michal Trnavský

Dva roky papírování, návštěv u dodavatele a hodiny ladění detailů. Když kanickým dobrovolným hasičům konečně v garáži zaparkovala zbrusu nová, nablýskaná Tatra, plánovali u ní večer v klidu debatovat o jejím jménu. Jenže osud – a siréna – rozhodli jinak. Nahlédněte do zákulisí a přečtěte si barvitě vyprávění o tom, jak vypadá skutečný hasičský křest ohněm.

Pátek, 20. března, pár minut do deváté hodiny ranní. Pomalu se scházíme na hasičce v očekávání – jenom pár minut nás dělí od příjezdu naší zbrusu nové cisterny. Téměř dva roky práce – podávání žádostí, spolupráce s obcí, krajem i Generálním ředitelstvím Hasičského záchranného sboru (HZS), jednání a návštěv u dodavatele, firmy Kobit, se tak pomalu blíží naplnění. Snad pět minut po deváté, tedy přesně tak, jak bylo domluveno, se v zatáčce nad hasičkou objevuje ONA. Naleštěná zářivě bíločervená kráska s nápisem „**HASIČI – Jednotka sboru dobrovolných hasičů obce Kanice**“. Uf, je to ta naše!

Po krátkém přivítání s chlapci z Kobitu se pouštíme do práce – samotné auto včetně dodané výbavy je třeba kompletně a důkladně projít podle seznamu. Je dodáno vše, co jsme si objednali? Je vše na svém místě a funkční? Za necelé tři hodiny máme hotovo, zkontrolováno, vyzkoušeno, sepsáno; našlo se i pár drobných nedostatků, ale celkově – na jedničku. Chvilí před polednem se s námi Kobitáci loučí, přejí nám, aby nová cisterna léta dobře sloužila, a odjíždějí. A nám zároveň začíná spousta práce s přípravou auta v co nejkratší možné době na kontrolu u HZS, aby se zařadilo do výjezdu. Tak tedy do toho! V den D, čtvrtek 9. dubna, je vše připraveno. V 7 hodin vyjíždí Tatra s nezaměnitelným podpisem „**KANICE01**“ a s Davidem a Tomášem na palubě směr Tišnov, aby nám po necelých dvou a půl hodinách přišla jasná a stručná zpráva: „**Nová cisterna zařazena**“. Nový volací znak máme HBO587 – nu což, zvykejme si...

Další schůzku máme ještě ten večer – je třeba doladit rozmístění některých prostředků, vše řádně popsat a označit a taky si umístění všech prostředků znovu projít. V půl desáté večer máme hotovo.

Shromáždíme se okolo auta s pocitem dobře vykonané práce a taky trochou té pýchy v srdci, když se snad deset minut před desátou hodinou – během právě probíhající diskuse, jak by se cisterna mohla jmenovat – rozezvóní telefony a z chodby se ozve až příliš zřejmé „**Pozor poplach, výjezd jednotky, požár nízké budovy. Vyjíždí CAS 30, HBO587...**“ Všichni na sebe vrhneme pohled, který je následně i popsán slovy „**Co to...? To si z nás někdo dělá p..., ne?**“ Ale kvílení obecní sirény nás okamžitě přesvědčuje o opaku. Rychle se převléct, otevřít garáž, a za necelých pět minut naše Tatra, stále se lesknoucí novotou, vyráží vstříc své první ostré misi směr Ochoz.

Už při příjezdu na místo vidíme, že tohle rozhodně nebude žádná maličkost – střecha domu v podstatě kompletně hoří, a zatímco naše Tatra už naplno dodává vodu pro hašení největšího plamene, my ostatní Kaničáci spolu s členy dalších jednotek, které dorazily na místo, pokračujeme v průzkumu a připravujeme hasební zásah i dalšími cestami. Prvních devět a půl kubíku vody, které cisterna pojme, je pryč za míň než deset minut. Likvidaci požáru oznamuje velitel zásahu pár minut před jednou hodinou ranní, na hasičku přijíždíme o půl hodinu později. Ještě doplnit vodu, provést základní očistu prostředků, chybějící doplnit a hurá do sprchy a postele. A v pátek odpoledne pokračujeme praním, sušením, čištěním a kontrolou všech použitých a špinavých věcí od zásahu – a že jich málo nebylo. Samotným návratem pro nás totiž zásah zdaleka nekončí...

P.S. A diskuse o tom, jak se cisterna bude jmenovat, od té doby nepokročila... Kdyby někoho napadlo vhodné jméno, sem s ním.

Rozhovory

Malí tanečníci ladí formu na kanické hody

Aneta Minaříková

Pilné přípravy na kanické hody probíhají i v mateřské škole. Děti poctivě nacvičují své vystoupení a pro mnohé z nich to bude vůbec poprvé, kdy si vyzkouší tanec před velkým publikem.

Atmosféra ve třídách je proto velmi vážná: ladí se kroky a každý den se intenzivně řeší, která noha je pravá a která levá.

Pod vedením učitelek vzniká sestava, která dá malým tanečnickům pořádně zabrat. V repertoáru nechybí oblíbené kousky jako *Školácká*, *Cibulka*, *Měla babka* nebo *Čížeček*, ale těšit se můžete i na jedno modernější překvapení.

Redakce se zašla do školky podívat a zeptat se dětí, jak jim to jde a co pro ně hody znamenají.

Viktorce se z celého repertoáru nejvíc líbí písnička *Čížeček*. Na otázku, jak jí tancování jde, odhodila skromnost stranou a s úsměvem dodala, že jí jde vlastně úplně všechno. Formu tedy podle všeho ladit nemusí. Davídek zvolil úplně jinou strategii. Svůj taneční výkon si zatím nechává pro sebe. Více se prý dozvíme až přímo na hodech, kde jeho kroky prověří publikum.

Odpověď na otázku, co jsou to hody, byla jasná: tancování, zábava a událost, na kterou se přijdou

podívat hlavně maminky. Maruška na hodech ještě nikdy nebyla, ale už ví, o co jde. „*Viděla jsem to v televizi. A na kameře jsem to viděla,*“ vysvětlila odborně. Teoretickou přípravu tedy rozhodně nepodcenila. Proč na hodech chce tancovat? „*Protože jsem chtěla. Protože se mi to líbilo.*“ I v taneční technice má naprosto jasno a hned školila svého tanečního partnera: „*Já jsem říkala Matýskovi, ať hlavně hezky zakopává ty nožičky!*“

K hodům samozřejmě patří i májka. Podle Eliáška by měla být „*nazdobená plachtami*“, protože by to prý vypadalo líp. Paní učitelka sice upřesnila, že se májka zdobí trochu jinak, ale musí se uznat – Eliášek má vizi.

A co je na každodenním tréninku úplně nejlepší? Podle dětí jednoznačně „*kokino na konci*“. Po tak

náročném výkonu a úspěšném zvládnutí pravé i levé nohy je to odměna naprosto zasloužená. Některé odpovědi si děti nechaly jako tajemství. Ma-ruška se hlavně lekla, že rozhovor půjde do televize.

Davidkovi by to naopak vůbec nevadilo – prý v televizi jednou stejně bude, protože chce být herec.

Poprvé za stárky: Nikola a Matěj se těší na své první kanické hody

Letošní kanické hody budou pro **Nikolu Minaříkovou** a **Matěje Krse** výjimečné. Oba se totiž vůbec poprvé pustí do role stárků. Jak se na hody připravují, na co se nejvíc těší a proč podle nich stojí za to tuto tradici udržovat?

Když se řekne „hody“, co si představíte jako první?

Matěj: Asi dechovku, kroj a tradici.

Nikola: Nácivky tancování i skvělou zábavu.

Co vás vedlo k tomu, že jste se letos přihlásili za stárka a stárku?

Nikola: Do schránky mi přišla pozvánka a řekla jsem si: proč vlastně ne? Jako malá jsem tancovala se školkou na hodech a chtěla jsem se k tomu vrátit. Taky jsem si říkala, že bych si alespoň jednou za život měla vyzkoušet jít za stárku, když žiji na vesnici.

Matěj: Mám to podobně. Hody ke Kanicím neodmyslitelně patří a chtěl jsem být jejich součástí.

Jaké jsou vaše dosavadní zkušenosti s kanickými hody?

Nikola: Chodila jsem se na hody dívat každý rok, ale v kroji jsem tancovala naposledy jako dítě v mateřské škole.

Matěj: Hody navštěvuji pravidelně jako návštěvník.

Jak probíhají přípravy na letošní ročník? Překvapilo vás během nich něco?

Nikola: Překvapilo mě, jak moc se všechno točí kolem nás stárků. Člověk si dřív neuvědomoval, že hody netvoří „někdo cizí“, ale že si je vlastně kompletně připravujeme a organizujeme sami.

Matěj: Mě osobně nejvíc překvapilo, jak velká je letošní chasa.

Co je pro vás zatím nejtěžší částí příprav?

Nikola: Asi to plánování a celková organizace.

Matěj: Myslím, že nejtěžší část nás teprve čeká. Samotné hodové dny budou fyzicky i psychicky náročné, ale zároveň se na ně moc těším.

Jsou podle vás hody pro obec stále důležité? Proč bychom je měli udržovat?

Nikola: Určitě ano. Hody jsou krásnou moravskou tradicí a byla by obrovská škoda o ni přijít. Tradice se musí udržovat.

Matěj: Souhlasím. Hody skvěle spojují lidi napříč generacemi a dávají celé obci příležitost se sejit a společně se pobavit.

Co byste si přáli, aby si návštěvníci z letošních hodů odnesli?

Nikola: Pořádnou kocovinu! Protože podle toho se přece pozná kvalitní kanická akce. Ale vážně – hlavně hezké zážitky a dobrou náladu.

Matěj: Přál bych si, aby si všichni užili příjemný víkend, přišli na jiné myšlenky, bavili se dobře a odcházeli domů spokojení.

Na který okamžik se těšíte nejvíc a z čeho máte naopak největší respekt?

Nikola: Nejvíc se těším na půlnoční překvapení. A největší obavy mám asi z toho, aby se lidé dobře bavili a všechno vyšlo přesně podle našich představ.

Matěj: Největší respekt mám z vyvádění stárky a z toho, že na nás v tu chvíli budou upřené úplně všechny oči. To bude asi trochu stresující. A samozřejmě doufám, že nám nikdo neukradne májku, kterou budeme v noci pečlivě hlídat! Nejvíc se ale těším na besedu u cimbalu.

Malé i velké sportovní příběhy: Kanická dětská olympiáda

Petr Kolář

Rok se s rokem sešel a v sobotu 11. dubna se na hřišti za základní školou za chladného, avšak slunečného odpoledne uskutečnil další ročník dětské olympiády. Se čtyřmi disciplínami si přišlo poradit celkem 50 dětí ve věku od dvou do 14 let.

Po nezbytném rozehrátí a společné rozcvičce přišla na řadu dvě kola soutěžních disciplín. Nejprve se házelo tenisovým míčkem a sprintovalo, následně se skákalo do dálky a běhala se kolečka okolo travnatého hřiště. Motivaci účastníků zvyšovalo průběžné vyvěšování dosažených výsledků,

kteří vyústilo v dramatické finiši závěrečného běhu.

V duchu olympijského hesla: „*Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se*“, byly po zásluze oceněny všechny děti, které zvládly dokončit stanovené disciplíny. S výjimkou kategorie nejmladších benjamínků byly rovněž rozdány medaile a drobné sportovní ceny třem nejlépe umístěným v každé kategorii.

Těšíme se na účast i v příštím roce. Máte-li k průběhu olympiády jakýkoliv nápad na vylepšení, neváhejte se obrátit na tým organizátorů

Běh za sklínkou medu, 12. ročník

Karel Hynšt

V pátek 1. května se uskutečnil další ročník Běhu za sklínkou medu, který založil a se svou rodinou organizuje náš soused a včelař Martin Nežádal. Více než čtyři desítky běžců a běžkyň ve věku od 15 do 65 let přišly poměřit své síly na tradičních tratích délky 14,7 km a 7,6 km. Všichni běželi naplno, nikdo se nešetřil a zejména v cílové rovince byly k vidění dlouhé sprinty.

Svou první účast mezi ženami na dlouhé trati proměnila ve vítězství domácí Sofie Janá v čase 1:22:19, přičemž v absolutním pořadí byla 17. z 21 závodníků. Na krátké trati se na 2. místě umístila další domácí běžkyň Klára Drncová. Velkou událostí v mužské kategorii na krátké trati byl vítězný čas Franty Stupala, který jako první běžec v historii závodu pokořil časem 29:43 hranici 30 minut. Hned za ním vybojoval

stříbrnou pozici náš Martin Ondroušek. Závodu se zúčastnilo celkem 47 běžců, z toho 13 bylo z Kanic. Stejně tak jako v loňském roce, uskutečnilo se slavnostní předání individuálních ocenění v říčmanické restauraci U Lajcmanů. Novinkou bylo předání putovního poháru starostce vítězné obce, jehož podstavec symbolizuje odolnost zdejších lesů a skleněný kvádr pak vody v povodí Časnýře. Hmotnost trofeje navíc symbolizuje vůli a motivaci běžkyň a běžců k ochotě bojovat (a bodovat) za své obce. Šestý ročník poháru byl nově zahájen již v sobotu 14. března prvním ročníkem trailového závodu „1000m up“ v Babicích n. S. (<https://www.1000up.cz/>). Do pořadí Poháru o krále a královnu Časnýře se počítají výkony mužů z dlouhé trasy (26,5 km) a žen z krátké (10 km).

Florbalový turnaj v Řícmanicích – sobota 23. 5.

Karel Hynšt

Dobrovolný svazek Časnýř uspořádal v Řícmanicích 3. ročník florbalového turnaje v kategoriích mládeže a dospělých.

Letos se mezi sebou utkali hráči týmů Dravci Kanice s florbalisty z Řícmanic, Bílovic a z Ochoze. Mladí florbalisté odehráli svá utkání dopoledne, dospělí hráli své zápasy systémem každý s každým odpoledne. V obou kategoriích se oproti předchozím ročníkům se zúčastnila jen 3 družstva.

Vítězem Floorball cupu v juniorské kategorii se stal opět domácí tým z Řícmanic, kanickému týmu se podařilo obhájit loňské umístění a velmi těsně získali 2. místo. V kategorii dospělých zvítězili po výborných výkonech hráči z Bílovic, před Ochozí, naši chlapi vybojovali 3. místo.

Pořadí:

1. Řícmanice,
2. Dravci Kanice,
3. Bílovice nad Svitavou.

Pořadí:

1. Bílovice nad Svitavou,
2. Ochoz u Brna,
3. Dravci Kanice

Výkony byly skvělé, hráči byli nadšení, budeme se těšit na příští setkání v květnu 2027.

Velikonoční turnaj žactva ve stolním tenisu (4. dubna)

Josef Kolínek

Umístění	Jména	Obec
1.	Machát Šimon	Kanice
2.	Vystrčil Adam	Kanice
3.	Dosedla Tomáš	Kanice
4.	Vystrčil Dan	Kanice
5.	Svoboda Eliáš	Kanice

Velikonoční turnaj družstev ve stolním tenisu (4. dubna)

Josef Kolínek

Umístění	Jména	Obec
1.	Kolínek Vladimír	Mikulov
	Daněk Vojtěch	Tvarožná
2.	Meluzín Tomáš	Kuřim
	Čúlen Vlastik	Perná
3.	Zach Jarda	Brno
	Hrnčíř Tomáš	Kanice
4.	Kolínek Pepa	Kanice
	Kolínek Zdeněk	Perná
5.	Šujan Petr	Líšeň
	Kulíšek Martin	Líšeň
6.	Doležel Karel	Líšeň
	Šlimar Petr	Brno
7.	Pluhař Pavel	Kanice
	Pluhař Lukáš	Kanice
8.	Vystrčil Aleš	Kanice
	Horák Radek	Perná

Odpověď na soutěžní otázku z čísla 1/2026

Karel Horáček

Spisovatel Pavel Kosatík chystá několik nových knih. Vedle již delší dobu avizovaných titulů o Seifertovi a Benešovi (vyšla v květnu 2026; pozn. aut.) připravuje také knihu o jedné významné české ženě, která byla pokřtěna jako Alžběta. O koho se jedná?

Správná odpověď je **Eliška Junková**.

Že se vám to nezdá? Že je to špatně? Že tam nevidíte tu Alžbětu?

Eliška Junková se narodila jako Alžběta Pospíšilová. Ke změně na „Elišku“ nedošlo kvůli nějakému oficiálnímu přejmenování, ale z praktických a společenských důvodů. „Eliška“ je česká domácká a zároveň elegantně znějící varianta jména Alžběta. V meziválečné době bylo běžné, že lidé pohybující se ve společenském nebo veřejném životě používali upravené nebo zjemnělé formy jmen, které působily lépe. Byly kratší a zapamatovatelnější, zněly moderněji a „světověji“ a hodily se víc pro veřejné vystupování, což byl i případ naší závodnice. Působilo to přirozeně a jméno bylo dobře vyslovitelné i v zahraničí. A to bylo důležité, protože závodila po celé Evropě. V zahraničí byla Eliška Junková známá pod přezdívkou „*Queen of the Steering Wheel*“, tedy královna volantu. A nebyla to nadsázka. Ve 20. letech závodila na nejvyšší úrovni po boku tehdejších legend a často je i porážela. Jezdila hlavně s vozy značky Bugatti, což byla tehdy absolutní špička.

Jedním z nejslavnějších momentů byl závod Targa Florio v roce 1928 na Sicílii. Měla neuvěřitelně precizně nastudovanou trať a dlouho držela první místo. Ale před koncem ji zradila technika, což (ironicky řečeno) odvrátilo potupu mužského pokolení. Musela zpomalit a dojela pátá. I to byl úžasný úspěch. Získala si obrovský respekt a soupeři o ní mluvili s velkým uznáním. Slavný jezdec Louis Chiron ji považoval za naprosto rovnocennou konkurenci, což bylo v té době vůči ženě něco mimořádného.

V roce 1928, kdy při závodě zahynul její manžel Čeněk Junek, se její život radikálně změnil. Prakticky okamžitě se rozhodla se závoděním skončit a už se k němu nikdy nevrátila.

Ale ze světa aut úplně nezmizela. Naopak. Spolupracovala se značkou Bugatti, pomáhala s propagací i prodejem vozů a díky svému jménu a zkušenostem měla velký respekt u zákazníků i výrobců. Byla první ženou, která se výrazně prosadila i v obchodní branži automobilového světa.

Během druhé světové války se její život zkomplikoval. Přišla o velkou část majetku a musela se stáhnout do ústraní. Po válce jí nová politická situace v Československu nepřála vůbec. Na dlouho zůstávala spíš zapomenutá. Je obdivuhodné, s jakým klidem, silou, vytrvalostí a důstojností přijímala tyto proměny osudu. Svět si jí ale nakonec znovu našel. Lidé si začali připomínat její odvahu, výjimečnost i to, jak daleko dokázala zajít v době, která ženám podobné sny příliš nedovolovala. Zemřela v roce 1994 – dožila se úctyhodného věku 93 let.

Její příběh tu ale zůstal. Jako připomínka, že odvaha nemusí být jen v rychlosti, ale i v tom, jak člověk unese životní ztráty a dokáže jít dál. Velice zajímavý námět pro knížku. Už se těším na to, jak ten její příběh Pavel Kosatík pojme.

Výlet

Račický zámek, k Vašíčkové studánce a k pomníku letců – 8,2 km

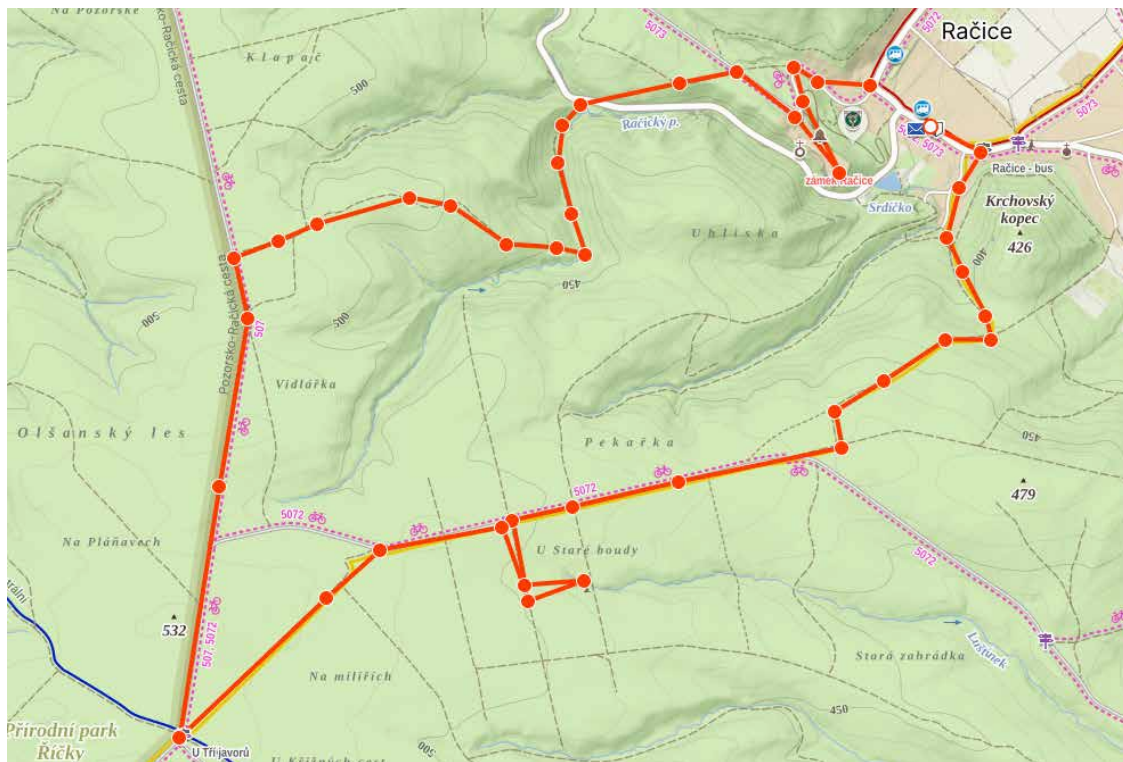
Karel Horáček

Dnešní výlet zahájíme na zastávce IDS JMK Ochoz u B., rozcestí Kanice, odkud se vydáme autobusem s jedním přestupem do Račic. Tam zamíříme do kopce na račický zámek, kde můžeme (pokud probíhající rekonstrukce dovolí) absolvovat prohlídku a seznámit se s jeho velmi zajímavou historií. Víte třeba, že v září 1938, v době vrcholící mnichovské krize, byl na račickém zámku umístěn hlavní štáb československé armády? Právě odsud se v rámci operace „Vydra“ plánovala obrana naší republiky a pobýval zde i generál Ludvík Krejčí.

Po prohlídce a ochutnávce račí polévky (právě podle raků se Račice jmenují) či piva EFI v restauraci Konírna v předzámčí se vydáme asi 200 m po cyklostezce č. 5073, ze které odbočíme vlevo na lesní cestu. Po dalších zhruba 200 metrech uvidíme

vodárenský objekt a těsně před ním odbočku dolů ke studánce. Vydáme se k ní a pak ještě o něco níže. Těch pár kroků navíc opravdu stojí za to. Čeká nás tu krásné, udržované místo s několika kaskádami, náhonem s mlýnkem a dole i přístřešek s posezením a lesním krbem. Je vidět, že si tu nějaký novodobý občasný poustevník dal opravdu záležet.

Poté se vrátíme zpět. Pod vodárnou odbočíme vlevo a málo čitelným chodníkem přejdeme úplně nahoře napříč kamenný sesuv. Tam navážeme na cestičku, po které sejdem na silnici. Tu přejdeme a po pár metrech odbočíme vlevo na lesní cestu. Po necelém půl kilometru zabočíme o 90° vpravo do kopce. Vyjdeme na asfaltovou Pozorsko-račickou lesní cestu, po které pokračujeme vlevo. Zastavíme se u křížku z roku 1858 a po dalším necelém

kilometru dojdeme na rozcestí s odpočívadlem U Tříjavorů.

Zde odbočíme vlevo a pokračujeme po žluté turistické značce (TZ) ještě asi kilometr. Cílem je najít v lokalitě U Staré boudy Vašíčkovo studánku (prameniště potoka Luštínka) a hned u ní i památník leteckého neštěstí vojenského bitevního letadla z roku 1955. Po více než 50 letech od dob, kdy jsme sem chodívali jako kluci, je tu všechno jinak... Ale s pomocí GPS není problém místo najít.

Od studánky se vrátíme zpět na žlutou TZ, po které dojdeme až do Račic. Kdo bude chtít, může si ještě udělat odbočku na Krchovský kopec, archeologickou lokalitu se stopami pravěkého osídlení, kde jsou dodnes patrné i pozůstatky valů po hradu či tvrzi z pozdějšího období. Podobně zajímavé je i kopec Podhora nad severovýchodní částí Račic. A když už jsme u starých sídlišť, za zmínku stojí i Černov. Je to jedno z nejmystičtějších míst v širokém okolí. Jde o lokalitu severně od Račic nad Rakoveckým údolím, kde se nacházelo jedno

z nejstarších keltských hradišť u nás (5. st. př. n. l.). O tom ale třeba někdy přistě.

Z Račic se dostaneme domů opět autobusem. Pokud zbyde čas, můžeme ho strávit u dobrého jídla v příjemném prostředí dvora restaurace U Pastorků (pokud tedy zážitek nezkaží obsluha), nebo se projít kolem Rakoveckého potoka k Lesnímu baru u Pístovic po červené TZ (vřele doporučuji) a odjet autobusem až z Pístovic.

1) Jak se jmenovala výletní restaurace poblíž hranice kanického katastru (2 km) v bývalé osadě **Hamburk**?

2) Kam „holky“ v hospodě **Na Pětce** chodily na malou stranu?

- a) Pod kablátku
- b) Ke zdi
- c) Pod vořech
- d) Do bódy

Meteookénko

Okénko: březen–květen 2026 v Kanicích

Petr Kolář

Prvek	Jednotky	Měsíc			Sezóna
		III	IV	V	III-V
T_{avg}	°C	7,8	10,4	16,7	11,6
$T_{diff2019-2026}$	°C	1,3	-0,1	1,9	1,0
T_{max}	°C	21,6	27,5	35,0	35,0
T_{min}	°C	-2,6	-5,0	-0,1	-5,0
Sr_{sum}	mm	30,0	4,5	67,0	101,5
$Sr_{diff2019-2026}$	%	1,7	-83,4	9,3	-13,9
Sr_{max}	mm	10,0	3,0	43,0	43,0

Vysvětlivky:

- T_{avg} průměrná teplota vzduchu
- $T_{diff2019-2025}$ odchylka T_{avg} od průměru období 2019–2025
- T_{max} maximální teplota vzduchu
- T_{min} minimální teplota vzduchu
- Sr_{sum} úhrn srážek
- $Sr_{diff2019-2025}$ odchylka Sr_{sum} od průměru období 2019–2025
- Sr_{max} maximální denní úhrn srážek

Bílovice n. S.

V **Bílovickém zpravodaji (1/2026)** se píše převážně o úklidu. Kdo chce porovnávat, jestli je jejich systém nakládání s odpady lepší než náš, má příležitost. Dočíst se tu můžete i o projektech ReUSE, RetroUse a ReNab. A taky o úklidu v hlavě a duši. V bylinkářském koutku vám poradí, jak vyrobit tinkturu z dubové kůry. A inspirující může být pro některé i článek o lukostřelbě. V Bílovicích n. S. vznikl v loňském roce lukostřelecký spolek LS Artemis. Takže budoucí Vilémové Tellové – hurá trénovat do Bílovic!

Řícmanice

V Řícmanicích udělali průzkum četnosti jmen a příjmení. Vyhrál u nich Jiří a Jana. **A v čísle 1/2026** místního zpravodaje dále popisují, jak je financován a jak bude fungovat projekt „Mladí pro Časnýř“. Ten se samozřejmě týká i kanického

mládí. A na Silvestra srdcař Libor Prokop rozmnožil exponáty řícmanického minimuzea o orchestrion. Pokud někdo z vás má nějaký historický nepotřebný kousek – nevyhazovat. Návštěvu muzea si můžete objednat na tel. 602 949 223. A vůbec, podívejte se na stránky www.minimuseum.cz, kde v případě zájmu najdete vše potřebné.

Křtiny

V **Křtinském zpravodaji (1/2026)** je vzpomínka na únorové nedožitě sté narozeniny děkana Tomáše Prnky. Také u nás na něho v dobrém vzpomínáme. V historickém zastavení se můžete dočíst o nebezpečné prachárenské živnosti v Josefovském údolí.

Babice n. S.

Jarní **Babický zpravodaj (1/2026)** nás zavede do podzemí, do jeskyní, které se nacházejí v blízkosti Babic n. S. A také nás seznámí s historií čerstvě zrestaurovaného kříže u silnice na Křtiny z roku 1866. Ten byl postaven jako dík za to, že Babice n. S. nebyly vypáleny Průšáky a že byla zažehnána epidemie cholery.

Kalendář akcí

Pozvánka na kulturní a sportovní akce pro veřejnost

Podrobnosti a aktuální akce najdete na webu obce Kanice v sekci Události: <https://obeckanice.eu/udalosti#obsah>.

červenec	Letní tábor	tKanička	Oslavka
29. 8.	Kácení máje	Hodový výbor	hřiště za ZŠ Kanice
30. 8.	Den otevřených dveří Kaprálův mlýn 14 - 17	Junák, český skaut	Ochoz u B., Kaprálův mlýn
4. 9.	Knižní klub (Co se skrývá ve vodě)	obec Kanice	OÚ Kanice
4.–6. 9.	1. kanický potlach	Housle Kanice	chata Belcredi
12. 9.	Loučení s létem	SDH Kanice	hřiště za ZŠ Kanice
19. 9.	Zažít Kanice jinak	tKanička	celá obec
19. 9.	Křest kanické stezky	tKanička	celá obec
konec září	divadlo – Fichtl	knihovna	Divadlo Bolka Polívky
2. 10.	Knižní klub (Škola pro nadpřirozené)	tKanička	OÚ Kanice
23. 10.	Dámský klub	tKanička	OÚ Kanice
27. 11.	zájezd - Vinařství Žarošice	Hodový výbor	Žarošice

Redakce

Zapojte se do tvorby Kanických listů, je to i váš zpravodaj!

Pokud máte připomínky, návrhy, podněty, nebo rovnou hotové příspěvky do konkrétních rubrik obecního zpravodaje, neváhejte a podělte se s námi o ně. Příspěvky budou redakční radou průběžně zpracovávány do nových čísel dle tématického zaměření.

Uzávěrka příspěvků do dalšího čísla je **25. 10. 2026**.

V případě zájmu o jakoukoli formu spolupráce nás kontaktujte na redakčním e-mailu:

redakce@obeckanice.eu

Kanické listy

Zpravodaj územního samosprávného celku, vydává obec Kanice, Kanice 76, 644 01 Kanice, IČO: 00363171, evidenční číslo MK ČR E23486.

Ročník: IX. – červen 2026

Redakční rada:

Kristina Dostálová Makovská (šéfredaktorka), Petr Ševčík, Ivo Pernica, Kristýna Rotreklová, Blanka Kalivodová, Jan Drábek, Karel Horáček, Aneta Minaříková, Kristýna Pospíšilová, Hana Pluhařová, Petr Kolář, Karel Hynšt, Tom Vrba.

Grafika a sazba: Michal Žižka.

Jazyková korektura: Petr Kolář, Kristýna Pospíšilová, Veronika Neckařová.

Kontakt na redakci:

redakce@obeckanice.eu

Toto číslo vyšlo v červnu 2026.

nákladem 420 ks.
Pro občany Kanic zdarma.

Foto: redakce a autoři článků, pokud není uvedeno jinak. Za věcnou správnost odpovídají autoři.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky upravovat, případně neuveřejnit. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Veškeré materiály otištěné v Kanických listech jsou uveřejněny se souhlasem autorů.

Jejich další použití třetími stranami podléhá autorským právům a zákonu upravujícímu tato práva.